

ZNAKEM VÍDĚBÝ

1/97

cena 15,-

UFO

ANEBO

**Co
MŮŽEME
ČEKAT
Z VESMÍRU?**

UFO ANEB CO MŮŽEME ČEKAT Z VESMÍRU?

Běda, jsou opět zde. Pozemšťané, třete se. Kdo? UFONI. Tentokrát to však není něhu vzbuzující panáček s velkou hlavou a smutnýma očima. Ten E. T. – mimozemšťan, jak ho představil Spielberg ve stejnojmenném filmu. Nyní jsou to zloduši rozhodnutí zničit svět. Z vesmírných hlubin se vynořuje obrovité kosmické plavidlo. Z něj na zem útočí létající talíře ovládané bezcitnými, obludnými příšerami. Vysoce technicky vyspělá civilizace má jen jeden cíl – ničit. Národy světa se spojují na svoji obranu. Rychle zapomínají na vzájemnou nevraživost a čelí společnému nepříteli. To je snad ta jediná pozitivní myšlenka, kterou lze v posledním super filmu „Den nezávislosti“ postrěhnout.

UFO je opět na scéně. Jak k nám přišlo? Do povědomí lidí ho uvedl H. G. Wells románem „Válka světů“, který vyšel v roce 1898. Lidstvo však právě prožívalo jedno ze svých nejstabilnějších období – „Belle époque“, a na nějaké ohrožení nemyslelo. Román nevzbudil příliš pozornosti.

30. října roku 1938 tomu bylo jinak. Americká rozhlasová stanice CBS uvedla hru „Válka světů“. Známý režisér Orson Wells zvolil efektní začátek. Rozhlasový hlasatel oznámil, že Spojené státy byly právě napadeny marťany. Přestože v novinách bylo u tohoto programu jasně uvedeno, že jde o hru, desetitisíce lidí v USA propadlo panice. Opouštěli své domovy, dálnice byly upcány auty a ti, co zůstali doma, utěšňovali okna i dveře ze strachu před plynovým útokem marťanů. Rok na to světová válka skutečně nastala. Zkáza však nepřišla z vesmíru, ale z Hitlerova Německa.

Jestliže v existenci marťanů uvěřili lidé v roce 1938, není žádným překvapením, jestliže věří na „létající talíře“ z vesmíru dnes, kdy raketoplány běžně vzlétají, aby vypustily nebo naopak z oběžných drah stáhly telekomunikační družice.

Létající talíře

Výraz „létající talíř“ užil poprvé americký novinář Kenneth Arnold v roce 1947. Tvrzil, že ze svého soukromého letadla spatřil skupinu zářivých předmětů, „které letely jako talíř hozený žabkou na hladinu vody...“ – napsal. Později sice zástupci vojenského letectva USA prohlásili, že šlo o nové typy letadel, ale myšlenka byla na světě. Čile se jí chopil Donald Keyhof, který měl čich pro senzace. V časopise TRUE

Ukázalo se, tak jako již mnohokrát, že člověk není tvor logický, ale psychologický.

uveřejnil článek a také vydal knihu – „Létající talíře jsou skutečností“. Kniha šla dobře na odbyt, a tak vydavatelé knih a časopisů zavětřili. Na UFO (anglická zkratka pro neidentifikované létající předměty) by se dalo dobře vydělat.

Šířila se tvrzení: „Americké letectvo před veřejností tají pravdu o UFO“. Vojáci nic netajili, protože nebylo co tajit. Nedovedli si představit, že by někdo v existenci létajících talířů uvěřil. Velice se mylili. Přesto, že na tiskové konferenci zástupce armády tvrdil, že jde „o podvody, halucinace a nesprávné hodnocení známých předmětů“, ufománie byla na světě a časopis TRUE i Keyhof zbohatl.

Ukázalo se, tak jako již mnohokrát, že člověk není tvor logický, ale psychologický. Od těch časů již stovky lidí tvrdilo, že „létající talíře“ viděli, ba dokonce někteří prohlašovali, že se s „ufony“ setkali. Několik z nich sugestivně líčilo, jak je milí zelení mužíci v takovém talíři i svezli.

Pitva mimozemšťana

No, jedna věc je něco tvrdit, druhá věc – dokázat to fakty. Ta dosud chybí. Nebo ne? Že jsou důkazy? Ano, ale takové, jako v případě údajné pitvy mimozemšťana, jehož hvězdolet prý roku 1947 havaroval nedaleko města Roswellu v USA. Přestože ministerstvo obrany Spojených států potvrdilo, že šlo o havárii vojenského balonu, který tam tenkrát vojáci testovali, vše marné. V posledních měsících se v mnoha státech promítá film, který zachycuje tuto pitvu mimozemšťana. Marně odborníci dokazují, že jde o vyložený podvod. Pro ty, kdo tvrdí, že film je pravdivý, je to otáz-

ka víry, aniž si to uvědomuji. Přijimají tento film jako pravý, protože v to věří, a fakta svědčící pro to, že jde o mystifikaci, odvájí tvrzením: „*To uředníci záměrně zakrývají pravdu.*“ Na otázku: „*Proč by to vláda USA dělala?*“ jsem ještě odpověď neslyšel. Jedině, že bychom zase uvěřili scénáři filmu „*Den nezávislosti*“ a domnivali se, že vojenští strategové USA chtěli využít hvězdnou technologii onoho zřízeného talíře pro své vojenské záměry.

Náš vesmír

Jsme ve vesmíru sami, nebo ne? Bible nám jasně říká, že ne. Stvořitel nekonečného vesmíru učinil nepředstavitelné množství hvězdných systémů. Jen v naší galaxii, kterou nazýváme Mléčná dráha, je na 400 miliard hvězd podobných našemu Slunci, které je pro naši existenci nepostradatelné.

Podle některých odborníků by jedna desetina z nich mohla mít planety. Tedy – 40 miliard systémů, každý s deseti planetami. Vzhledem k velmi specifickým podmínkám vhodným pro život by je mělo jen deset procent planet. Tedy čtyři miliardy. A kdyby se jen na jednom procentu z nich vyskytoval život, pak musíme mít čtyři miliony chytrých sousedů.

V Bibli je zpráva o tom, že když Stvořitel učinil naši zem, ostatní již dříve stvořené světy vesmíru propukly hlaholem chvály (Jb 38,4-7). Z hlediska Bible je otázka zodpovězena. Vesmír je obydlen inteligentními bytostmi, které jsou také dílem Stvořitele.

Meziplanetární kontakty

Může nás napadnout jiná myšlenka: Mohou oni s námi, nebo my s nimi vejít do kontaktu? Pravděpodobně je to nemožné. Do cesty jsou nám postaveny nejméně dvě překážky. Ta první je prostý technický problém. Přibliži nám ji následující úvaha odborníka: „*Od nejbližší hvězdy Alfa Kentaury nás dělí 4,26 světelné-*

ho roku. Kdyby se nám podařilo postavit hvězdolet, který by dosáhl 30 000 km/s, to je desetina rychlosti světla – letět by k této hvězdě 43 roky a musel by vážit 50 tisíc tun. Dnešní ruská kosmická stanice Mir má něco přes sto tun. Stavět by se musel na oběžné dráze okolo Jupitera, odkud by se čerpalo heliump k pohonu termonukleárních motorů. Náklady na jeho stavbu se odhadovaly v roce 1978 na milion miliard dolarů.“ Rozumíme tomu? Něco takového je nad možnosti člověka.

Druhá překážka leží v duchovní oblasti. Člověk se po rozhodnutí, které Bible nazývá pád do hříchu, oddělil od vesmírného společenství, od oné „nebeské rodiny“. Neodděluje nás od ní jen prostor a čas, ale i něco, co tkví hluboko v nás. Tak jako rozdílné názory třeba na politiku rozdělí i blízké příbuzné.

Apoštol Pavel nám říká, že ony stvořené bytosti nás dávno pozorují, že lidstvo se svými dějinami je přímo „*divadlem vesmíru*“ (1 K 4,9). Ony nás sledují, my je vidět nemůžeme. Jsme za stěnou, která je průhledná jen z jedné strany. Z té jejich, nebeské, duchovní.

Duchovní tělo

Tím jsme také u problému pohybu. My si jej vážeme vždy s něčím, co by nás přeneslo z jednoho místa na druhé. Letadlo – raketa. Protože máme sice nohy, ale ne křídla. Vlaštovka je však má. Přenesete se i na jiný kontinent sama. Bible říká, že „*jsou různá těla i zde na zemi. Rybí, ptáčí... tak je i tělo přirozené a tělo duchovní.*“ Vice nám o tomto duchovním těle Bible nezjedouje, jen ten zásadní rozdíl: „*Tělo zemské je pomíjivé, tělo duchovní nepomíjitelné a neporušitelné.*“ (1 K 15,35-51)

Úvahy o tom, jak tyto bytosti na jiných světech vypadají, nemají cenu. Vždy totiž vycházíme jen z toho, co známe. Tak jako ty příšery z vesmíru ve filmech jsou podobné ještěrům nebo zvěřenému hmyzu.

Kdybychom neznali ryby s jejich schopností žít ve vodě, nikdy bychom neuvěřili, že něco takového je možné. Vždyť my k tomu potřebujeme skafandr. Proto si také myslíme, že bytosti z vesmíru potřebují k tomu, aby navštívili naši zem, létající talíř – kosmický koráb.

Andělé

Při četbě Bible narazíme na zprávy o určitých sporadicích kontaktech lidí s nebeskými bytostmi, které

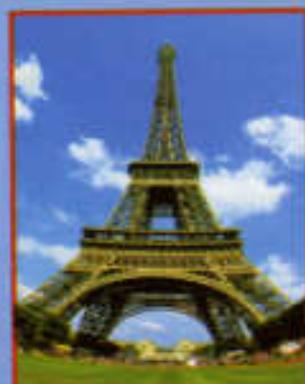
Pokračování na straně 30

**Proti zlu
se musí bojovat**

Rozhovor
se Zdeňkem
Jiráskem

str. 8

**Kronika
20. století**

Hrdé začátky
První desetiletí

str. 12

Zdraví

... A přece se hýbu!

str. 16

Já, ty, on

Od viny
k beznaději a dál

str. 27

Foto Alkali - Photogram

ZNAMENÍ DOBY - křesťanský pohled na svět. Ročník 29, číslo 1/1997. Vydává a objednávky přijímá Advent-Orion s. r. o., vydavatelství a nakladatelství, Roztocká 5, 160 00 Praha 6 - Sedlec, tel. objednávky 325528, redakce 90034532, fax 325165. Šéfredaktor Ing. Peter Polaško, Grafická úprava Ing. Pavel Bárta. Tiskne Naše vojsko Praha. Vychází čtyřikrát ročně. Cena jednoho výtisku Kč 15,-. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Registrační značka MK ČR F 5077. ISSN 0231-6439. Podávání novinových zásilek povolené Ředitelstvím pošt Praha čj. nov. 5094/95 ze dne 3. 2. 1995.

VĚŘIT V BOHA? A PROČ...?

Mnoho lidí dnes nevidí žádný důvod, proč by se otázkou existence Boha měli všebec zabývat. Většina z nás prošla ateistickou výchovou a je přesvědčena, že věda dostatečně vysvětlila vznik života a tak vyvrátila víru. Stačí se však nad otázkou existence Boha jen trochu zamyslet a hned nás napadá řada otázek: Je-li Bůh, kde se vzal? Stvořil se sám? Je-li vševedoucí, proč to s jeho dobrým stvořením tak špatně dopadlo? Je-li všemohoucí, jak může nečinně přihlížet stále vznášející nespravedlnosti a utrpení?

VĚŘIT V BOHA? A PROČ...?

Jakkoli jsou tyto otázky závažné, představují důkaz, že Bůh není? Zdá se, že lidé rádi slyší důkazy vědy proti Boží existenci. Dnes, kdy ateismus není státním náboženstvím, můžeme zaslechnout hlasy vědců, kteří se hlásí k víře v Boha. Dokazuje to, že Bůh existuje? Ne. Myslící člověk si však klade nejen uvedené otázky, ale i další.

Vznik života

Co o vzniku života dokázala věda? Snad to, že vesmír se rozpiná. Na základě tohoto objevu někteří vědci věří, že před několika miliardami let byl celý vesmír zhuštěn do nepředstavitelně malého prostoru, kdy poté došlo k velkému třesku. Tisíce let lidé pozorují hvězdy a vidí mezi nimi jen dokonalý pořádek, řád fungující s neuvěřitelnou přesností. Musíme však věřit, že před nějakým časem se nějaká hvězda „náhodou“ zatoulala k našemu Slunci, náhodou vyvolala sluneční explozi, z které se zrodily planety, které se postupně ochlazovaly a časem, náhodou, nevíme kdy a proč, na jedné z nich, Zemi, vznikl život. Díky vývoji řízenému slepou náhodou, kdy přirozenou selekcí přežívá silnější a dravější, se na jeho konci objevila inteligentní a mravní bytost – člověk. Vývoj však pokračuje. Jsme stále mravnější, rozumnější, nebo ne?

Je tohle věda? I zde musíme věřit. Věřit bohu slepé náhody – evoluci, že právě ona dala vznik světu, kde v přírodě náhoda neexistuje, ale ve všem je příčina a řád, organizace a program. Všechny vědecké, filozofické i náboženské pokusy vysvětlit vznik života končí nějakou vírou. Proč však lidé tak rádi věří, že věda vysvětlila vznik života? Člověk ví, nebo tuší, že kdyby připustil, že Bůh je, musel by z toho vyvodit důsledky, které by mu nebyly vždycky přijemné. A tak ve své snaze odmítout Boha ráději věří, že mravá hmota náhodou stvořila inteligenci, než že Inteligence zorganizovala hmotu.

Pravda

Dnešní filozofové a myslitelé respektují poznatky vědy, ale odmítají neprokazatelné hypotézy a teorie. Rada z nich však nepřijímá ani víru v jediného Boha, Stvořitele. Poukazují na historickou zkušenosť s učením o jediném, pravém Bohu, který svým vyvoleným zjevil „Pravdu“. Stoupenci této „Pravdy“ měli vždy sklon prohlašovat se za vyvolené a činit si nárok na „monopol na pravdu“. Výsledkem ve všech takových náboženstvích bylo vždy vnucovaní své víry druhým, zákazy, exkomunikačce, pronásledování jinak smýšlejících, „svaté“ války, v lepším případě pak netolerance vůči jinému názoru. Tyto skutečnosti dnešní myslitelé uvádějí jako důvod, proč je pro ně víra v jediného Boha nepřijatelná, až nebezpečná. Stále více z nich dnes namísto toho hovoří o existenci vesmírné „inteligence“, „ducha“, „bytí“, „vědomí“. Těmito a dalšími pojmy ztotožňují Boha se stvořením. Vše ve vesmíru, v přírodě, tedy i člověk, je součástí tohoto ducha, tohoto bytí. Bůh je v člověku, člověk je svým

Není možné dokázat, že Bůh není, tak jako není možné dokázat, že Bůh je. Člověk vždy musí věřit.

Proč se Bůh nezjevi, nedokáže svou existenci? Protože by lidem vzal svobodu. Svoboda je možnost volby. Pod těhou důkazu by se člověk Bohu podřídil buď ze strachu nebo z vypočítavosti.

vlastním pánum. V otázkách poznání a pravdy vše závisí na jeho vlastní zkušenosti. Jediné, co platí, je osobní prožitek. Vše ostatní je relativní. Především pravda. Neexistuje univerzální, absolutní pravda, pravdu je nutné hledat v sobě. „Očekávejte všechno jen od sebe samých“ nebo „Věříš-li tomu, pak je to pravda“, to jsou základní „pravdy“ tohoto učení.

S myšlenkou relativity se potřeba Boha vytrácí. Když se zbavíme myšlenky Boha Stvořitele, dárce Pravdy, dojdeme k lidskému náboženství, zrozenému z lidského uvažování. „Člověk je svým vlastním tvůrcem“ – je i dnes krédem novodobého humanis-

mu. V něm není místo pro Boha soudce, hřich, trest, frustrující vinu, ponižující pokání. Toto učení se zdá být osvobojujícím, a proto stále více přitažlivým. Přesto však lze namítat, že nepocituje-li člověk vinu, nemá ani pocit zodpovědnosti. Mají-li i morální hodnoty zdroj v lidské zkušenosti, jak stanovit, co je dobré a co špatné pro kolektiv, společnost? Hlasováním? Neexistuje-li zjevená pravda o tom, co je dobré a co zlé, není možné odlišit dobré od špatného. Není-li Bůh, morálka je nerealizovatelná, vše je dovoleno. Ačkoli se tomu zastánci tohoto učení brání, řadový člověk z tohoto konceptu rychle pochopí, že morální je to, co vyhovuje mně.

Stoupenci těchto myšlenek neradi slyší, když se tato filozofie nazývá náboženstvím. Odvolávají se na své osobní prožitky a zkušenosti, kterých dosahují pomocí nejrůznějších technik, jako objektivního důkazu. Tvrdí, že se tedy v takovém případě nemůže jednat o víru. Jejich prožitky nikdo nezpochybuje, dokazují však, že Bůh není? Dokazují, že tomu, čemu věří, je pravda? Ne, i oni musí věřit. I zde se jedná o náboženství, jehož základem je víra, víra v boha-člověka.

Svobodné rozhodnutí

Není možné dokázat, že Bůh není, tak jako není možné dokázat, že Bůh je. Člověk vždy musí věřit. Lidé nedostatek důkazů a nutnost víry považují za slabinu každé filozofie či náboženství, avšak Bible ji představuje jako přednost, jako Boží záměr: „Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.“ (Zd 11,6)

Proč člověk musí věřit? Proč se Bůh nezjeví, nedokáže svou existenci? Protože by lidem vzal svobodu. Svoboda je možnost volby. Pod těhou důkazů by se člověk Bohu podřídil buď ze strachu nebo z vypočítavosti. Ztratil by tak možnost svobodné volby. Podle Bible se Bohu nejedná o naši poslušnost, k tomu si mohl stvořit roboty, ale o náš vztah k němu, a ten je bez svobodného rozhodnutí nemyšlitelný.

Naše rozhodnutí však nezávisí na množství a pádnosti důkazů. Podle Ježíše Krista naše rozhodnutí ne-

Víra v Boha není víra v učení nebo příslušnost k nějaké církvi. Víra v biblickém pojetí je vztahem důvěry k někomu, kdo prokázal, že mne má rád, že mu na mně záleží, u koho je mi dobře.

ni otázkou intelektuální, ale morální: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádny, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozencového Syna Božího. Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamílovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází k světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“ (J 3,16-21)

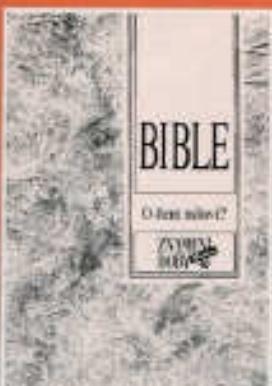
V Edici Znamení doby právě vychází

BIBLE O ČEM MLUVÍ?

Brož., cca 16 stran, cena 7,- Kč.

Objednávky zasílejte na adresu:

Advent-Orion,
Roztocká 5, 160 00 Praha 6 - Sedlec

Hledání

Chceme-li Boha poznat, pak podle výše uvedeného textu z epištoly Židům ho musíme hledat. Hledání je projevem našeho chtění. Hledat Boha, avšak kde? Apoštol Pavel piše Římanům (10,17), že víra je ze slyšení Božího slova. Proč? Slovo Boží, Bible, je nejen zdrojem informací o Bohu. Slovo především vytváří vztah mezi dvě-

ma partnery. Víra v Boha není víra v učení nebo příslušnost k nějaké církvi. Víra v biblickém pojetí je vztahem důvěry k někomu, kdo prokázal, že mne má rád, že mu na mně záleží, u koho je mi dobře.

Tu se nám však vraci otázka z úvodu. Jak můžeme věřit v Boha, kterého nám představuje Bible jako spravedlivého a milujícího, když se podíváme na svět kolem nás? Jak tomu všemu Bůh může nečinně přihlížet? F. M. Dostojevskij ve své knize „Bratři Karamazovi“ nechává Ivana, jednoho z bratrů, vyjádřit problém utrpení: „Dospělí jsou odporní, lásky nezasluhují, okusili jablka... ale dětičky nic nesnědly, zatím se ještě nicméně neprovinily. Máš děti rád, Aljošo?... Co s tím mají činit děti, řekni mi, bud tak laskav... když ty děti jsou mučeny, ... Boha ne-přijímám, Aljošo. Jen mu vracím co nejuctivěji vstupenku... Kdybys měl stavět budovu lidského osudu za tím účelem, abys konečně učinil lidi šťastnými... a dal jim mír a klid... ale že by bylo k tomu účelu ne-vyhnutelně potřebné, abys umučil jen jednu dro-boučkovou bytostku, ... zvolil bys být architektem za těchto podmínek? Mluv a nelži!“

Sugestivně položená otázka. Prožíváme-li však takové tragédie sami, tyto otázky jsou ještě palčivější. Dokazují však, že Bůh není? Nebo se vzpíráme přijmout nespravedlivého Boha? Představme si však, že by Bůh trestal lidi během jejich života. Co by měl trestat, a co neměl? Kdyby byl spravedlivý, tak všechno, každou křivdu, faleš, zlou myšlenku. Dovedeme si představit, co by se stalo? Zavládl by strach, strach z Božího teroru. To by si Bůh mohl rovnou raději stvořit ty roboty na poslušnost bez možnosti svobodné volby.

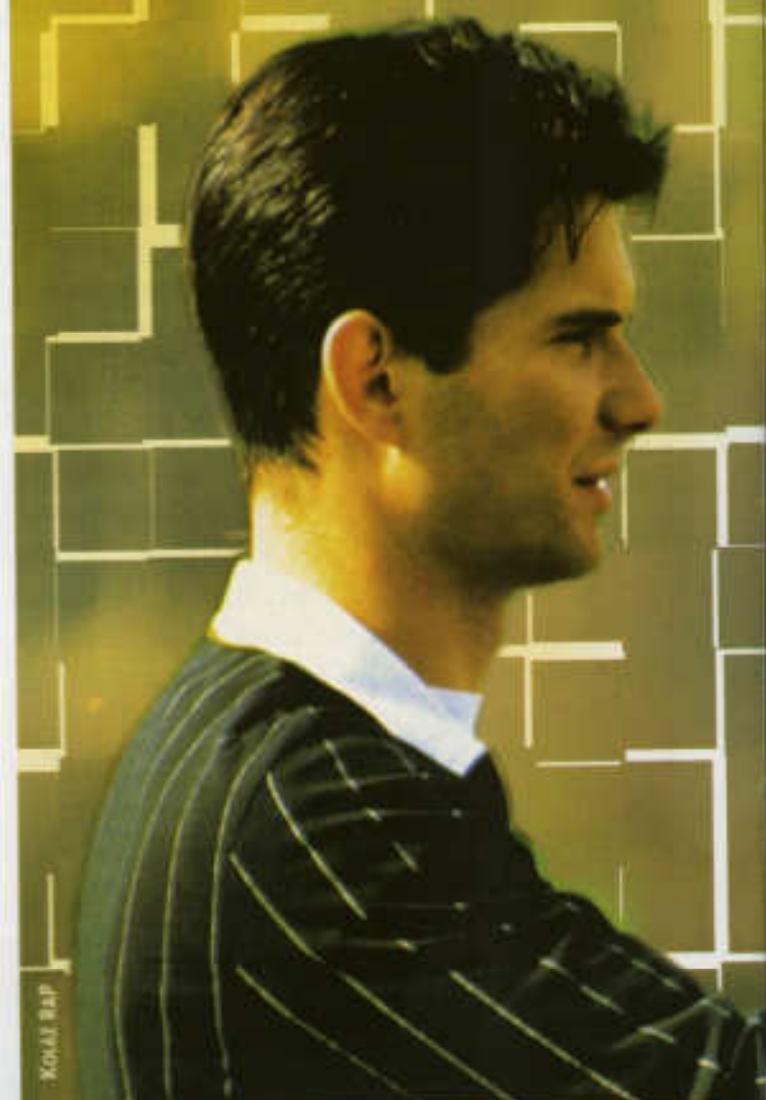
Rozhodl se Bůh obětovat nevinné lidi, dokonce děti, pro své plány? Ne. Ani jediného člověka. Zlo není dílem Božím. Proč mu tedy neučiní konec? Protože tobě i mně nabízí možnost se rozhodnout, chceš-li být křesťanem, nebo nechceš. Přihlíží nečinně, jak se rozhodneš? Ne, k jedné oběti se přece jen rozhodl, aby si získal tvou důvěru, tvou víru: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něm věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16)

Není pravda, že víra v Boha se obejde bez důkazu. Boží Syn musel zemřít. Kříž je jediným Božím důkazem. Jak ho vyvrátit?

MIROSLAV KYSLÍK

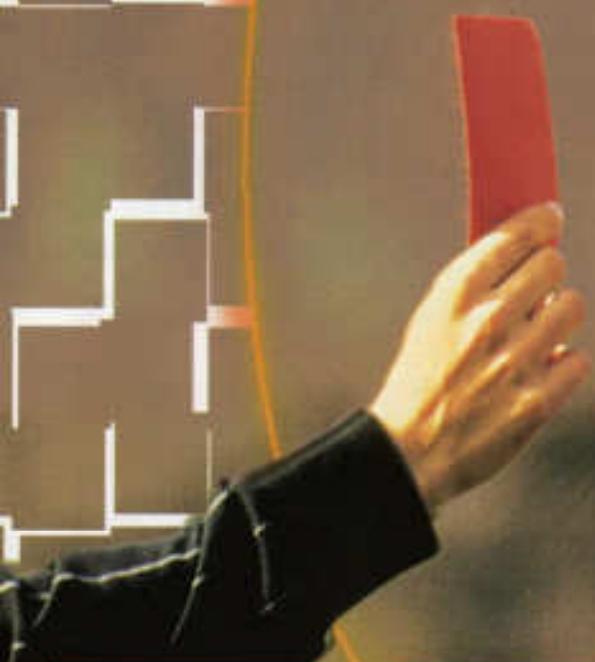
Rozhovor se Zdeňkem Jiráskem

SE MUSÍ

Navštívil jsem ho hned zrána v jeho kanceláři. Náš rozhovor netrvával dlouho. Na dlouhé povídání neměl kapitán Zdeněk Jirásek, jinak šťastně ženatý tata dvou dětí, když práce má až nad hlavu. A není divu. Zatímco leckterá odvětví života naší společnosti stagnují a lidé v nich sotva najdou uplatnění a práci, kriminalita se v naší

PROTI ZIU BOJOVAT

zemi v posledních letech k nelibosti většiny občanů neobvykle rozrostla. Ovšem zájemců o místa těch, kteří by se s odhodláním pustili do boje se zločinem, není stále ještě dostatek. Ne každý je totiž schopen unést obrovskou zátěž odpovědnosti i stres způsobený neustálým zápasem s časem a zločinností. „Taková práce je jen pro pořádného chlapa,“ řikáme si a možná i pochybujeme, zda je vůbec vhodná pro lidi, jak řikáme, s citlivým svědomím, tedy pro lidi věřící, pro křesťany. A snad právě pro pochybnosti, zda je vůbec možné tyto dvě věci, práci vyšetřovatele a život křesťana spojit dohromady, jsem vyšetřovatele Jiráska požádal o rozhovor.

Proč jste se rozhodl pro práci vyšetřovatele?

To je dlouhá historie. Před sedmnácti lety jsem začínal jako obyčejný „pochůzkář“, který dohlíží na pořádek v ulicích. Postupně jsem prošel vším, co s prací u policie souvisí, až jsem nakonec „zakotvil“ u práce vyšetřovatele. Nechci tvrdit, že by mi práce byla jediným koníčkem, ale považuji ji za velmi

*Uvěřil jsem Bohu a pochopil jsem, že víra v Boha není jen nějaká pomocná berlička pro slabší povahy, ale skutečně účinná pomoc i pro docela normální zdravé lidi.
Tedy pro ty, kdo o Boží pomoc stojí.*

užitečnou. Prostě má smysl, a to je pro mě důležité. Stojím na straně zákona, proti zločinu. Proti zlu je třeba bojovat, a to mne motivuje. Navíc, je tu ještě jedno důležité hledisko. Trestná činnost a zločin za sebou nechávají ty, kteří jimi byli postiženi. Tito lidé si prožijí těžké chvíle a pro ně je důležité vědět, že nežiji v džungli, že je možné dovolat se práva. Vloni se mi podařilo uzavřít asi osmdesát případů, a to znamená, že v osmdesáti případech došlo nejen k nalezení viniska, ale i k jakémusi zadostiučinění pro ty, kdo byli postiženi. Pachatel byl postaven před soud a odsouzen.

Asi bych vám mohl hodně dlouho vykládat, jak je moje práce náročná. Kolik hodin denně ji věnuji a jaký je to neustálý závod s časem. Případy není možné odkládat. Žijete v neustálém stresu. Obzvlášť v poslední době, kdy přibývá dalších zločinů a tím i práce pro vyšetřovatele.

Jak tedy tu spoustu práce zvládáte?

Možná vám odpovím na vokus některých lidí dost naivně. – S Bohem bývá řešení problémů daleko snazší. S jeho pomocí se mi daří řešit daleko klidněji i ty někdy hodně vyhřaněné situace. V takových chvílích si připomínám slova Bible: „Bůh je naše útočiště, naše síla...“

Zmínili jste se o tom, že kriminalita v poslední době v naší zemi prudce stoupala...

Ano, je to tak. Po roce 1989 nastal obrovský nárůst zločinnosti. Předešlý režim daleko výrazněji uplat-

ňoval zákonost represivní formou, než je tomu dnes. Přesto to neznamená, že by lidé byli tenkrát lepsi nebo horší než dnes. Kdepak! Prostě po tom památném přelomu v roce osmdesát devět došlo k zvednutí stavidel stojaté vody.

Rada lidí u nás se nenaučila žít v demokracii, teď v jisté formě svobody. Často vnímají svobodu jako slabost těch, kdo nesou za tuto zemi odpovědnost. Cítění a vnímání lidí za léta minulého režimu je stále ještě vyhřaněno negativně proti všemu, co cti zákon. Lidé nevnímají zákony a zákonodárství jako něco, co je k jejich prospěchu, ale co je postaveno proti nim. Proto hledají bez výčitek svědomí cesty, jak zákon obejít. Myslí jen na vlastní a momentální prospěch. I dnes považují za platné heslo z minulosti: Kdo nekrade, okrádá svoji rodinu. Přitom je ani nenapadne, že svým jednáním mnohdy ničí nejen budoucnost druhých, ale i svou vlastní.

Řekl jste, že víra v Boha vám pomáhá v práci. Naše čtenáře bude jistě zajímat, na základě čeho jste k takovému poznání došel.

V době dospívání jsem měl výborného, stejně starého kamaráda, který už tenkrát prohlašoval, že bude farářem. Dost dobře jsem tenkrát nechápal proč, ale protože to byl kamarád a já si ho vážil, neměl jsem důvod se mu smát. Již tenkrát jsem si říkal, že někdo je materialista, jako třeba já, a někdo je zase

Vývoj situace v oblasti kriminality mi nedává důvod k optimističtějším předpovědím. Nezdá se mi, že by зло zůstávalo v jakési relativní rovnováze s dobrém. Jde to k horšemu. Tím však boj se zlem nevzdávám.

věřící. V té době mi byla víra v Boha naprostě cizí. Nenapadlo mne nějak o Bohu přemýšlet. Ne, nestál jsem vyhřaněně proti Bohu nebo proti náboženství. Snad kvůli svému kamarádovi jsem víru v Boha vnímal jako něco, co může lidem pomáhat, ale já jsem byl prostě materialista. Někdy v druhé polovině osmdesátých let jsem se začal častěji setkávat s vě-

řícími lidmi. Jakkoliv se mi zdáli docela fajn, a skoro jsem jim jejich víru záviděl, musel bych být velkým pokrytcem, abych se stal jedním z nich. Pak ale v mé životě došlo ke dvěma událostem, které naprosto změnily můj postoj k Bohu, a tedy i můj život. Jsou to zážitky velmi osobní a nerad o nich mluvím na veřejnosti. Snad proto, že mám obavy, aby ostatním, nezúčastněným, nepřipadala jejich interpretace jako něco velmi neskutečného a sentimentálního. Pro mne byly tyto události rozhodující. Snad jen připomenu jednu z nich. Tenkrát jsem vyšetřoval vážnou dopravní nehodu přímo na místě. Najednou mne něco jako by přímo nutilo, abych poodešel o takových dvacet metrů dál. Bylo to zvláštní, nikdy jsem něco takového neprožil. Nakon-

Vyjádříte, že stojíte na straně zákona a že je nutné se zlem bojovat. Nakolik se vám zdá tento zápas se zlem úspěšný?

Co se týče pohledu do budoucnosti, jsem pesimista. Nerad bych někoho příliš strašil, ale vývoj situace v oblasti kriminality mi nedává důvod k optimističtějším předpovědím. Nezdá se mi, že by zlo

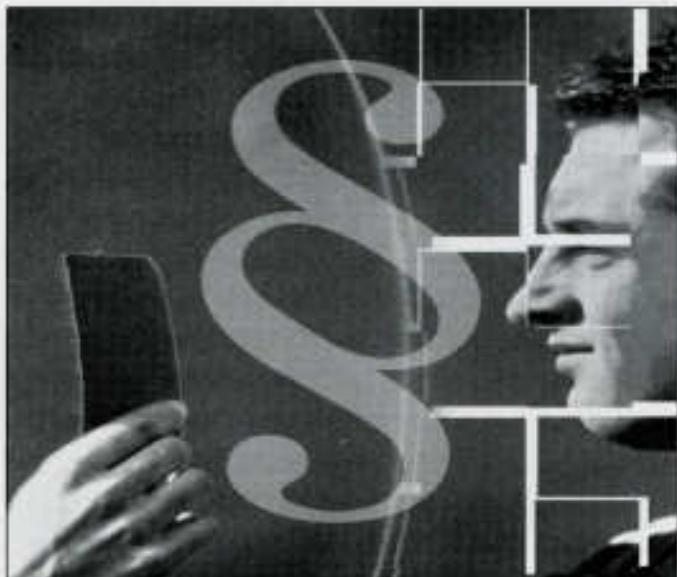
Pro věřícího člověka je řešení. Důvěruje Bohu, o kterém ví, že nás lidi svou dobrotou a láskou daleko převyšuje, a že s jeho pomocí je možné i nad zlem zvítězit. Ovšem, konečné vítězství nad zlem vidím až v příchodu Kristova království.

zůstávalo v jakési relativní rovnováze s dobrem. Jde to k horšímu. Tím však boj se zlem nevzdávám. V žádném případě! Vždyť právě proto dělám svou práci vyšetřovatele. Rovněž jsem skeptický v pohledu na nápravu těch, kteří se něčeho dopustili a byli dopadeni. Nedávno jsem se setkal s člověkem, kterého jsem vyšetřoval pro loupež a vydírání. Byl odsouzen na čtyři roky a zrovna se vrácel z výkonu trestu. Obvinil mne, že prý jsem mu zkazil čtyři roky života. To nejsmutnější na našem setkání bylo, že se ještě téhož dne dopustil dalšího trestného činu loupeže, pro který je teď znova ve vězení. Zdá se, jako by nás zlo přemáhalo a my nejsme schopni ho dobrem ovládnout.

Dá se tedy říci, že kus toho zlého nebo dispozice ke zlému je v každém z nás?

Jistě. Ovšem pro věřícího člověka je řešení. Důvěruje Bohu, o kterém ví, že nás lidi svou dobrotou a láskou daleko převyšuje a že s jeho pomocí je možné i nad zlem zvítězit. V poznání závislosti na jeho pomoci také vidím jedinou možnost pro ty, kteří se dopustili něčeho zlého a hledají cestu k nápravě. Ovšem, konečné vítězství nad zlem vidím až v příchodu Kristova království. V tomto ohledu jsem optimista. Pán Bůh své sliby plní. Asi se budu opakovat, ale právě tato jistota mne dostatečně motivuje k práci. Nepodlehám pocitu marnosti, ani tehdy, když vím, že mne už hned ráno ve dveřích uvítá spousta někdy i méně příjemné práce.

OTÁZKY KLAUDIA BÁRTA

nec jsem tento naléhavý pocit uposlechl a z místa odešel. Během následujících několika vteřin došlo na tom samém místě k další dopravní nehodě. Kdybych zůstal stát tam, kde jsem byl před chvílí, asi bychom si dnes tady spolu nepovidali. Dovedete si představit, co jsem prožíval? Bylo to, jako bych se znova narodil.

A já se tenkrát asi opravdu znova narodil. Uvěřil jsem Bohu a pochopil jsem, že víra v Boha není jen nějaká pomocná berlička pro slabší povahy, ale skutečně účinná pomoc i pro docela normální zdravé lidi. Tedy pro ty, kdo o Boží pomoc stojí. Bůh však nikoho nenutí. Dnes se nestydím říkat, že v práci, kterou se mi podařilo zvládnout, mi pomáhal můj nebeský Otec. Nejsem na všechno sám.

PRVNÍ DESETILETÍ

Nazývají je stoletím očekávání, naději, zkla-mání a překvapení. Pojdme si je prohlédnout a zkusme se z něj něčemu naučit.

Století objevů

Rok 1900. Ať žije nové století! Svět je vítá v Paříži velkolepou světovou výstavou. V desítkách pavilónů zde národy světa ukazují, čím přispěly lidstvu na cestě pokroku. Velkému zájmu se těší barevná fontána. Je osvětlena stovkami elektrických žárovek. A zde – podivejte se! – sám jejich vynálezce, čaroděj z Menlo Parku – T. A. Edison! Prochází mezi pavilony za nadšených ovaci davu a sám se stává největší atrakcí výstavy. Je uctíván jako prorok nové epochy. „*Nastává nejsvětlejší doba lidstva. Žárovka zahnala tmu a stíny noci. Lidstvo zažene v tomto novém století všechno zlé, co ho dosud sužovalo,*“ říkaly rozzářené oči návštěvníků. Z fonografu zněly písni. Nazpíval je sám Caruso. Po dláždění hrkotal automobil – zázrak pánů Benze a Daimlera. Nad tím všim se do výše dosud nevidaných tří set metrů vypínala kovová konstrukce vyhlídkové věže ing. Eiffela. Jako vztyčený prst ukazovala lidem směr – vzhůru ke hvězdám. Anebo je to hrozicí prst? Tak by to mohl vnimat jen nenapravitelný škarohlid. Vždyť to právě zrozené dítě – 20. století – dostalo do kolébky dary, o jakých neměly předchozí generace ani tušení.

Právě zrozené dítě – 20. století – dostalo do kolébky dary, o jakých neměly předchozí generace ani tušení.

Hle – zde je aparát na zachycení obrazu – fotografický přístroj. Zachytí prchavý okamžik a uchová jej navždy, jakoby vítězil nad časem. Díky bratrům Lumièreovým se ty obrázky dokonce daly do pohybu! Máme kinematograf – o zábavu je postaráno. Namísto kouřícího a málo výkonného parního stroje je zde elektromotor a benzínový motor.

Foto: MICHAEL PHOTOBANK

KRONKA 20. STOLETÍ

HRDÉ ZAČÁTKY

Ctihodní pánové L. Pasteur a R. Koch, sklonění nad mikroskopem, odhalili ty pouhým okem neviditelné potvůrky, bakterie, jako původce mnoha nemocí. Objevili však rovněž i způsob boje proti

Víra v nezadržitelný pokrok měla sílu náboženského přesvědčení. Věřilo se mu víc než Bibli. Toto evangelium pokroku bylo dokazováno stále novými zázraky, divy vědy a techniky.

nim. W. C. Röntgen dostává jako jeden z prvních Nobelovu cenu za objev paprsků X – základ rentgenu. Polka, působící a provdaná v Paříži, Marie Curieová-Sklodowská, dává novému století dosud neznámý prvek – radium, který získala po letech pokusů ve staré kůlně v r. 1898 z uranové rudy dovezené z Jáchymova.

Sestadvacetiletý zaměstnanec patentního úřadu v Bernu uveřejnil ve vědeckém časopise článek „*O elektrodynamice pohybujících se těles*“ aneb „*Speciální teorie relativity*“. Podepsán: Albert Einstein. O dva roky později, v r. 1907, napiše rovnici $E = mc^2$. Tou dokazuje, že hmota je vlastně ztuhlá energie. Jen najít způsob, jak ji uvolnit. Najít klíč k rozštěpení atomu. Slovo Hiroshima by tenkrát neřeklo nikomu nic, žádné poselství.

Pokrok, pokrok, pokrok

To bylo dědictví, na kterém se chystalo nastupující století stavět. Stefan Zweig vyjádřil ve svých vzpomínkách pocity předválečné generace: „*Byli jsme přesvědčeni, že jsme na přímé a neomylné cestě k nejlepšímu ze všech světů. Tato víra v nezadržitelný pokrok měla sílu náboženského přesvědčení. Věřilo se mu víc než Bibli. Toto evangelium pokroku bylo dokazováno stále novými zázraky, divy vědy a techniky.*“

Další zázrak se odehrál 17. 12. 1903 na pahorku Kitty Hawk v Severní Karolině. Dva výrobci bicyklů – Orwille a Wilbur Wrightovi – se na dvojplošníku vlastní konstrukce s vrtulí poháněnou heulinovým motorem vznesli ze země a udrželi se ve vzdachu 59 sekund. Přitom uletěli vzdálenost 265 m. Byl to jen skok, ale ukázali cestu, jak na to. O šest let později již Francouz Louis Blériot přelétá kanál La Manche. Člověk ovládl vzdušný prostor.

Před náporem vůle člověka se zdají padat všechny překážky. 6. dubna 1909 americký námořní důstojník R. E. Peary jako vůbec první člověk stanul na severním pólu. 14. 12. 1911 Nor Roald Amundsen zaráží norskou vlajku na jižním pólu.

Henry Ford zavádí ve svých továrnách v Detroitu pásovou výrobu svého proslulého automobilu Ford Lizzy, model T. V roce 1914 jezdí v USA přes 2 miliony aut. Každým rokem jich přibývá 350 tisíc. Tempo života se zrychluje. Kupředu, kupředu. Prostor překonají auta, a ještě rychleji letadla. Mnohem rychlejší je však radiotelegraf. Nepotřebuje žádné dráty. Zprávy přenášejí elektromagnetické vlny, které objevil německý fyzik H. Hertz v r. 1886. Pro radiotelegrafii je využil Rus A. S. Popov, ale především Ital G. Marconi. Právě v prvním roce našeho století uskutečnil bezdrátové spojení mezi Evropou a Amerikou.

Radiotelegrafistů měli i na Titaniku. Když zachytily zprávu z parníku California o nebezpečí ledovců ve směru plavby Titaniku, odpovíděl: „*Zmlknici, rušíš mi spojení.*“ Právě totiž přijímal burzovní zprávy pro zámožné pasažéry. To mělo, podle směrnic, které radiotelegrafista dostal, přednost. Proto Titanic nezpomalil, ani nezměnil směr. Vždyť byl podle tvrzení svých tvůrců nepotopitelný. Hnal se kupředu. Bylo 15. dubna 1912.

Tržiště nových idejí

Titanic doplatil na ideu nepotopitelnosti. Ke všem těm obdivuhodným darům, které dostalo 20. století od století 19., byla totiž zlomyslně přihozena i Pandofina skříňka s idejemi. Některé se zdaly být hned zpočátku neuskutečnitelné. Třeba idea Theodora Herzla. Tento Žid, vídeňský novinář, vydává roku 1896 brožuru s názvem „*Židovský stát*“. Tam vyhlásil ideu, o které Židé neuvažovali 1800 let. „*Když nás všude pronásledují, musíme si vytvořit nový domov ve své staré vlasti – Palestině.*“ Proti nebyli jen Arabové, ale i velmoci a samotní ortodoxní Židé. Ti věřili, že se návrat Židů na Sion uskuteční Boží mocí, ne lidským úsilím. „*Sionismus byl pro ně horší než falešný Mesiáš.*“ Jiní říkali: „*Než bude člověk hoden návratu do zaslíbené země, musí hodně dokázat, poznat a hodně protrpět.*“ Kdyby věděli, jak hodně, zděsili by se. O Osvětimi tenkrát ještě nikdo neslyšel.

Jiné byly ideje všelidského očekávání, jimiž se mají naplnit touhy lidí všech věků. Německý novinář a později revolucionář na plný úvazek, Karel Marx, vydržovaný penězi svého přítele Bedřicha Engelse, zanechává dvacátému století myšlenky o osvobození všeho lidstva od tyranie kapitálu. Uskuteční ho proletariát jako novodobý spasitel lidstva. Do světa 20. století uvedl myšlenky o „trídní nendávistě“ a „trídním boji“.

Z této myšlenkové Pandoriny skříňky idejí vyskočila do 20. století i Darwinova myšlenka o vývoji v přírodě. Darwin soudil, že jde od nedokonalého ke stále lepšímu a uskutečňuje se bojem o život. Silnější vítězí nad slabším, to je motor vývoje – pokroku, míníl Darwin. Netušil, kolik nezměrného utrpení způsobí milionům lidí jeho falešné myšlenky – užité maniaky, které je vezmou doslova a vztáhnou je na lidské společenství.

Když naše století začalo, měl jistý gruzínský mladík, Josif Džugašvili, právě 20 let. Byl vyloučen z teologického semináře ve Tbilisi. Zde se seznámil s marxismem. Když odcházel, věděl, čemu zasvětí svůj život. Zničení existujících pořádků, protože je nenáviděl.

*Mezi některými politiky sílilo přesvědčení,
- že toto napětí se dá vyřešit jedině válkou.*

Všeobecné mínění lidí však bylo jiné.

Nikdo v možnost války nevěřil.

V tomto prvním roce 20. století třicetiletý profesionální revolucionář Vladimir Uljanov – Lenin propašoval do Ruska první číslo svého marxistického časopisu „Jiskra“.

Většině současníků to bylo jedno. Západní Evropa prožívala „Belle époque“ (krásnou epochu). Ze někde v Petrohradě – 22. 1. 1905 – nechal car Mikuláš II. střílet do pokojné demonstrace zbídačených továrních dělníků, ji zajímalo zrovna tak málo jako zpráva o přepadení přístavu Port Arthur japonským lodstvem.

Paříž obdivovala herečku Sarah Bernhardtovou. Proslavily ji plakáty, které pro ni maloval slavný český malíř působící v Paříži – Alfons Mucha. Evropa tančila ve víru valčíku a věřila, že to tak bude stále.

Iluze stability

Na Balkáně, na tom „měkkém podbřišku Evropy“ – jak ho nazýval W. Churchill – se sice v roce 1912-13 bojovalo, Bulhaři, Srbové a Černá Hora proti turecké nadvládě, ale velmoci prosadily mír. Rakousko-Uhersko již v r. 1908 ovládlo Bosnu a Hercegovinu. Stáříčký mocnář netušil, že to byl pro rakousko-uherskou říši krok na cestě do propadliště dějin.

Silily nacionální nálady malých národů. Tyto velké zase měly pocity velikáštví. Každý se cítil silný a zapomněl, že druhý stát pocituje totéž. Každý požadoval něco po tom druhém. Balkán byl jablkem sváru mezi Rakouskem a Ruskem. Spor o Maroko postavil proti sobě Německo a Francii. Na moři rostla rivalita mezi Anglií a Německem. Mezi některými politiky sílilo přesvědčení, že toto napětí se dá vyřešit jedině válkou.

Všeobecné mínění lidí však bylo jiné. Nikdo v možnost války nevěřil. Proč taky. Vždyť posledním celoevropským konfliktem byly napoleonské války, a ty skončily vídeňským kongresem r. 1815. Až na ojedinělé územní šarvátky, jako byla bitva u Hradce Králové r. 1866 mezi Rakouskem a Pruskem, byl v Evropě mír již téměř sto let.

Stabilita světa se opírala o tři pevné sloupy. Německou říši císaře Viléma, starobylé rakousko-uherské mocnářství a romanovské Rusko. „Mám-li vystihnout dobu před první světovou válkou, v níž jsem vyrůstal, pak doufám, že budu nejpregnantnější, když řeknu: Byl to zlatý věk jistoty.“ – piše S. Zweig v knize „Svět včerejška“.

Jen nepatrná byla skupina lidí, která četla knihy americké náboženské autorky z druhé poloviny 19. stol. E. G. Whiteové. S prorockou jistotou v této době všeobecné viry v technický a tím i mravní pokrok lidstva tvrdila, že svět stojí před krizemi dosud v dějinách nevidanými. Hovořila o přicházejících válečných hrůzách nemajících srovnání s ničím, co svět dosud prožil.

Kdo by ale dopřával sluchu škarohlidům! Vždyť i delegáti na sjezdu 2. socialistické internacionály vydali prohlášení, v němž se zapřísahali: „Dělníci Francie a Německa nikdy proti sobě nepozvednou zbraně...“

LUDVÍK ŠVIHÁLEK

Nechci být nějaký mravokárc. Domnívám se, že je zbytečné řešit otázky, zda je pohyb pro lidský organismus vhodný nebo nevhodný. Mám přece před sebou intelligentní čtenáře, kteří dobře vědě, proč je pravidelný tělesný pohyb potřebný. Krátkou rekapitulaci nám poskytne následující přehled.

Tělesný pohyb a jeho účinek na organismus

- **zlepšuje výkonnost kardiovaskulárního systému**, tedy toho, co se týká srdce a cév. Podporuje výkonnost srdečního svalu, snižuje riziko aterosklerózy, infarktu myokardu, mozkové mrtvice,
- **zlepšuje proudění krve**, a to vede k lepšímu zásobení všech buněk kyslikem a živinami a k důkladnějšímu očistování organismu,
- **zvyšuje kapacitu a funkčnost plic**,
- **zlepšuje trávení, činnost všech žláz a orgánů**, podporuje např. činnost žlučníku (tím snižuje riziko žlučových kamenů), podporuje činnost slinivky břišní (tím napomáhá využití cukru a prevenci i léčbě cukrovky),
- **posiluje svaly, šlachy a kosti**, je jedním z nejúčinnějších prostředků v prevenci osteoporózy – prořídnutí kostí,
- **pomáhá udržovat správnou hmotnost**,
- **zvyšuje imunitu**, napomáhá prevenci nejen růmy, ale i rakoviny a jiných vážných onemocnění,
- **zpomaluje stárnutí**,
- **má euforizační účinek** – povznáší náladu, potlačuje stres, strach, napětí, deprese.

Proč se máme pohybovat, to víme dobře. Proč to tedy neděláme? Doufám, že se neurazíte – ale myslím, že jsme příliš pohodlní, ba přímo líní. Místo toho, abychom se podívali realitě přímo tváři v tvář, různě se vymlouváme. Ty výmluvy znám, sám jsem je používal: „Nemám čas“, „To se nedá“, „Nevím, jak začít“ atd. Podívejme se na skutečnost pozitivně, z toho kladného hlediska. Ne jak se to NEDÁ, ale jak se to DÁ.

Pohyb musí být přiměřený, postupný a pravidelný

Přiměřený pohyb je ten, který odpovídá věku, tělesné kondici a zdravotnímu stavu. Tak jako mladým nestačí jen nějaká domácí práce (to může být přiměřená aktivita spíše pro mnohé dříve naroze-

Foto: Michael Photobank

Raz - dva, raz - dva... A teď pravým víc-kem: raz - dva, raz - dva... Pohyb či tě-lesná aktivity, nemluvíme-li o sportu, je pro vás možná nezajímavým a nudným tématem. Stokrát jste už o něm slyšeli,

... A PŘECE SE HÝBU!

dvěstíkrát jste se pokoušeli v tom směru něco udělat a třistačtvrtá jste prohráli. Jistě, můžete si vybrat. Můžete si najít jiný článek, který bude pro vás zajímavější. Ale také můžete dát šanci následujícím řádkům, čist dál a dozvědět se, co je v nich napsáno. Najdete v nich řešení pro mnohé problémy, s kterými jste se setkali ve snaze „více se hýbat“, s kterými se i teď setkáváte a s kterými se setkáte pravděpodobně i v budoucnu. To když se opravdu pokusíte o pořádné „rozhýbání“.

né), tak zase babičku nepošleme do tělocvičny, kde cvičí mladí. Člověk po infarktu srdečního svalu by neměl běhat moc rychle, cukrovkář by zas neměl zkoušet maraton.

Přiměřená má být i intenzita cvičení. Nejúčiněji trénujeme kardiovaskulární systém tou zátěží, která je na úrovni 70 % maximální tepové frekvence (MTF).

$$\text{MTF} = 220 - \text{věk (v letech)}$$

$$70 \% \text{ MTF} = \text{MTF} \times 0,7$$

Příklad:

$$20\text{letý člověk má MTF: } 220 - 20 = 200$$

$$70 \% \text{ MTF} = 200 \times 0,7 = 140$$

Vypočítali jsme číslo, které představuje optimální tepovou frekvenci za jednu minutu a které se snažíme dosáhnout tělesnou aktivitou a udržet během celého cvičení. Tep si můžeme změnit na zápěsti nebo krční tepně během 30 vteřin a získanou hodnotu vynásobit dvěma.

Postupný pohyb znamená, že zatížení a „dávku“ pravidelné pohybové aktivity postupně zvýšujeme. Začínáme aktivitou v trvání asi 30 minut 2-3krát týdně. Dobu trvání zvyšujeme postupně až na minimálně 45 minut 3-4krát týdně.

Pravidelnost spočívá ve snaze dodržovat počet a rovnoměrné rozdělení jednotlivých cvičení během týdne. Nemá velký význam udělat 4 „dávky“ cvičení během dvou dní a „mit potom celý týden pokoj“. Mezi jednotlivými cvičeniami by neměly být intervaly větší než 1-2 dny, jinak cvičení ztrácí smysl.

Nejhodnější druhy tělesné aktivity

Pro mladé a pro lidi středního věku

- plavání
- běh
- cyklistika
- tenis, badminton
- vysokohorská turistika
- běh na běžkách
- míčové hry
- veslování
- aerobik
- kondiční posilování

Pro starší

- plavání
- rychlá chůze

- rekreační turistika
- procházky
- práce na zahradě
- domácí práce
- cyklistika
- běh na běžkách

Poznámka: Trpíte-li nějakou chronickou nemocí, pak o nevhodnějším druhu aktivity se poradte se svým lékařem.

Jak si najít čas?

■ Přehodnoťte svůj denní režim

Týden má 168 hodin a vy si potřebujete najít jen 2 až 3 hodiny. To přece není tak moc. Využívejte lépe svůj čas.

■ Vstaňte o 15-30 minut dřív nebo jděte později spát

I to je řešení, ale komu se do toho chce? V zimě je to horší, noci jsou dlouhé, ale v létě je dobré začít den krátkým během nebo cvičením v lese, na louce nebo na balkoně. Anebo co takhle večer, před spaním, taková svižná procházka nebo běh – třeba i na sídlišti?

■ Mnohé domácí práce jsou vlastně tělesnou aktivitou

Nezapomeňte, že se nevyplatí vyhýbat se ani neoblibeným domácím pracím. Pomáhají spalovat energii (např. při luxování a vůbec při práci s vysavačem spálíme za minutu tolik energie jako při rekreační cyklistice).

■ Využijte všechny přirozené možnosti pohybu

Do práce, obchodu nebo do školy chodte pěšky, na kole nebo zkuste někde i běžet, nepoužívejte výtah, pohyblivé schody apod.

Jak si najít partnera ke cvičení?

■ Popovídajte si s přáteli a sourozenci

Určitě se najde někdo, kdo má podobné problémy jako vy, nebo dokonce někdo, kdo je už překonal a dokáže vám pomoci.

■ Najděte si partnera na vaši výkonnostní úrovni

Nebyloby dobré, abyste začali hrát tenis s Borisem Beckerem nebo začali běhat s keňskými závodníky. Proč se zbytečně deprimovat? Na druhé straně potřebujete někoho, kdo nebude hrát o nic hůře než vy. Proč se zbytečně otravovat? Především v prvních týdnech si musíte fyzickou aktivitu udělat co nejpřitažlivější.

■ Můžete cvičit i sami

Je přece hodně druhů sportovních a pohybových aktivit, které můžete dělat i sami. Můžete např. běhat, jezdit na kole, hrát tenis o zed, plavat.

A co výstroj?

■ Zvolte si sport, který vyžaduje jednoduché oblečení

Když jste se konečně rozhodli začít s nějakým sportem, nemusí to být hned parašutismus nebo jachtink. Pro běh vám stačí vhodná obuv a jednoduché oblečení, k plavání jen plavky... Až se sport stane součástí vašeho života, pak můžete uvažovat i o větších investicích.

■ Před investicí si nejdříve ověřte, zda váš sport, který jste si vybrali, plně vyhovuje

Není rozumné nakoupit si třeba lyžařskou výstroj a pak zjistit, že nejbližší hory jsou vzdáleny tři sta kilometrů, nebo že nesnášíte fronty na vleky a že vás bolí sedací svaly od častého padání... Výstroj se dá přece na zkoušku i půjčit.

■ Zkuste také improvizovat

Můžete si např. z pytlíků s piskem udělat „obruče“ na nohy a ztižit si tak běh nebo chůzi. Nábytek a domácí zařízení můžete použít např. jako gymnastické nářadí apod.

Jak cvičit co nejfektivněji?

■ Nesmíte být jen svátečním sportovcem

Už víme, že cvičení „jen v neděli“ nemá v podstatě žádný smysl. Vy to přece chcete dělat pořádající. Udělejte si svůj „sportovní kalendář“ a vyznačte si do něj dny, kdy budete sportovat. Každý týden tam musí být aspoň tři vyznačené dny.

■ Vždy se nejdříve rozvíte a „rozehrejte se“

Krátký a lehký běh nebo poklus na místě, rozdýchaní se, rozvíjení končetin – to je důležité opatření proti křečím, přetažení svalů a jiným problémům. Stačí tak málo – 5 minut.

■ Intenzitu cvičení regulujte „testem řeči“

Pohyb by vám měl způsobovat radost. Hlavně ze začátku nepřekračujte přiměřenou intenzitu cvičení. Raději zvolněte tempo, ale vydržte předepsaný čas. Intenzita během prvních týdnů by neměla být tak vysoká, abyste si nedokázali během cvičení vyprávět.

■ Dosahňte a 40-45 minut udržte 70 % MTF

■ Každou „porci“ tělesného pohybu ukončete „ochlazováním“

Podobně jako před cvičením musíme tělo rozvážit, tak je po něm vhodné postupné uklidnění. Zpomalením tempa v posledních minutách předejdeme závratím, které by se po náhlém přerušení aktivity mohly objevit.

Jak se chráni?

■ Nechtějte se přes noc stát „hvězdou“

Budte trpěliví. Když jste dlouho zaháleli, nárůst „formy“ bude pomalý. Tomu se sotva vyhneme. Netírejte se, nepřecheňte svoje schopnosti, nečekejte zpočátku příliš mnoho. Dodržení času a tepu je na počátku jediný cíl.

■ Pokud to počasí vyžaduje, oblečeť si několik vrstev, které můžete postupně svlékat

■ Vyhýbejte se cvičení v parných dnech

Nejlepším obdobím k zahájení nového pohybového programu je jaro. Postupně se dostanete do formy a ani aktivita v letních dnech nebude pro váš organismus šokem. Nezapomeňte, že ráno a večer nebývá ani v létě teplota už nebezpečně vysoká.

■ Pijte hodně tekutin – nejlepší je voda

Nemusíte pit tolik, abyste při každém pohybu citili, jak se vám v bříše přelévá voda, rozhodně však na pití nezapomínejte. Po tělesné aktivitě je nevhodnějším nápojem minerální voda nebo bylinky čaj. Na každý kilogram ztracené hmotnosti je třeba po aktivitě vypít 4 sklenice tekutiny.

■ Při špatném počasí cvičte doma, ve fitness-centru nebo v tělocvičně

Jak překonat nudu?

■ Najděte si přiměřený a zábavný sport

Každému se líbí něco jiného. Někomu vyhovuje kolo, jinému fotbal. Moji manželku byste nikdy neviděli běhat, ale na tenisovém kurtu tráví celé hodiny. Nemusíte se nutit do aktivity, která vám nesedí a není vám blízká.

■ Najděte si dostatečně silnou motivaci

Co všechno je dobrým motivem? Třeba to, že se chcete vyhnout domácím pracím. (Já vím, ony na vás stejně počkají.) Možná, že byste se zase rádi vešli do svých oblíbených, ale už trochu malých plavek. Nebo potřebujete zhubnout ze zdravotních důvodů. Program tělesné aktivity musí mít tak velkou přednost, že ho nedokáže vytlačit ani televizní film nebo nějaká počítačová hra.

■ Najděte si přítele pro sportovní soutěžení

Soutěžení je dobrým „motorem“. Radost z vítězství nebo zklamání z prohry dělá sport zajímavějším.

■ **Soutěžte sami se sebou – evidujte svoje výkony**

Zapisujte si časy kterých dosáhnete, počet přeplavaných délek bazénu, počet uběhnutých kilometrů apod. Dobré výsledky vás povzbudí k dalším aktivitám.

■ **Akceptujte i nudu a jednotvárnost**

Pocitili jste, jak krásná a příjemná je meditace, když běžíte tichým zasněženým lesem, jak příjemná je monotónnost plavání v bazénu? Můžete přemýšlet o svých povinnostech, nápadech, můžete snít a plánovat. Můžete se modlit, opakovat si biblické verše, učit se cizí slovíčka. Monotónnost pohybu je také uvolňující – oddejte se jí.

Jak začít?

■ **Postupně**

O tom už něco víme. Jestliže je na vás 30 minut moc, začněte jen s 20, ale vydržte. Ze začátku si dávajte jen tolik, abyste měli z pohybu opravdu radost.

■ **Dodržujte režim a pravidelnost**

Nezapomeňte, že v kalendáři se „aktivní“ dny nemohou nakupit za sebou. První týdny budou možná nejhorší, ale na pohyb si musíte vypěstovat návyk – potom už to půjde snadno.

■ **Podepište s přítelem, kterému důvěřujete, třeba takovouto dohodu:**

DOHODA

Já, (vaše jméno) uzavírám dohodu s

(jméno přitele), že během DVOU TÝDNŮ od do budu nejméně 6krát cvičit, vždy po dobu nejméně 40 minut.

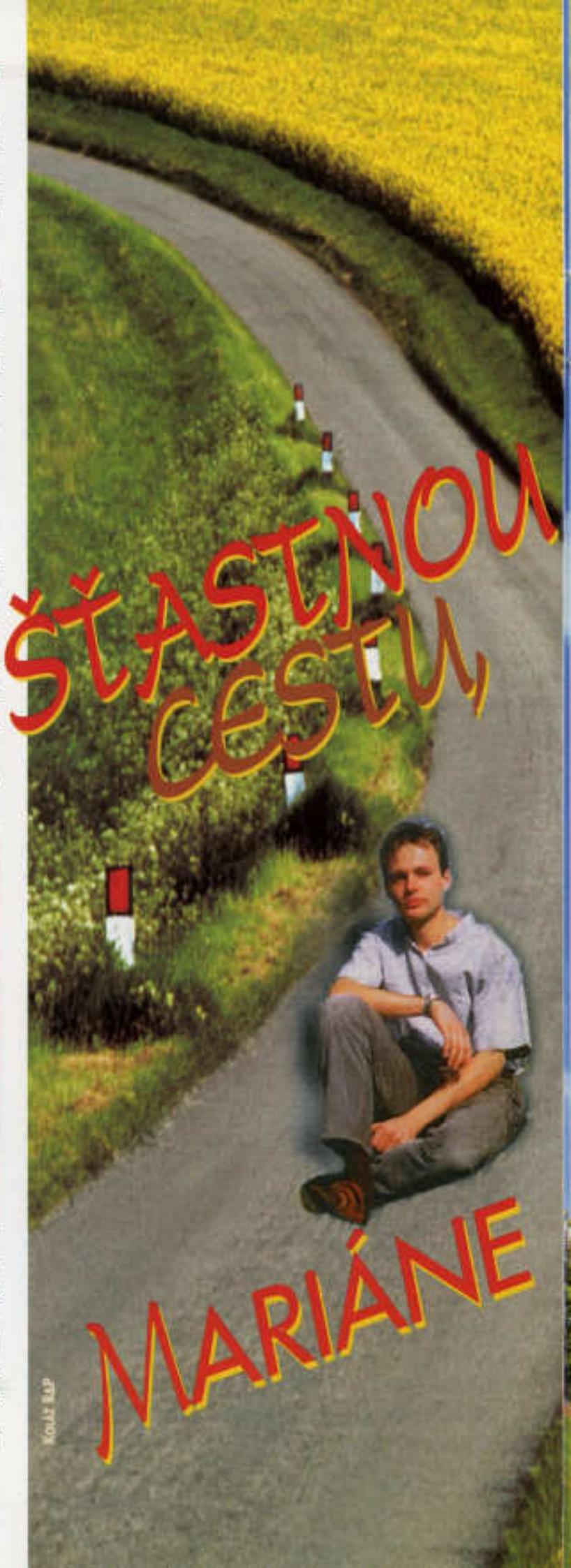
Moje odměna za splnění dohody bude (zvolte si něco, po čem toužíte – např. dobrou knihu, lístek do kina...)

Odklad termínu splnění dohody není možný.

V dne Podpis

Civilizace nás okrádá o pohyb a fyzickou náruhu. Stále více lidí pracuje výlučně nebo převážně duševně. Tělesnou pasivitu je nutno vyvážit, kompenzovat. A proto jsem dnes, dříve než jsem si sedl k psaní tohoto článku, uběhl krásným zasněženým lesem 15 kilometrů. Těším se i na zitřek. Sejdeme se někde?

MUDR. IGOR BUKOVSKÝ

z
sused jen v kasamach pti vyvolavam duchu svobody a blaha. Podobne pocit prizvial z vlastnho tela. Vnimal ho tako nebyvaly stru pocit, jako by se pod jedinu vlivem uvolnil s um dokazala delat divy. Jedenou mli dokonc durhu zavislosti propadal. Relaxaci muzika usinal. A mi si nesatci vymont, jak zvlasťniu brzy udo muziku poslouchal i ve chvíli, kdy prezvali vylety navozovane relaxacemi hudebu. Stale castigi se kromě vyletu do prody vydával na ale rozhovor se stocit jinam.

na neco zepal, ta divenka krala same zafimave veci, chava, ji velmi zafima. Sused by se tenkra Martin i rad phiznat, ze jo, co v sobotu v jedich modlitbene sly- meho dne. Ne, nebyla adventiska, ale nesystela se jedna z dvek se zamilila, ze chodi k adventistu sed- casto, ale když zase jednon doslo az na Pana Boha, nebo, dcime tomu, hledani Boha. Iste, nesivalo se to prezates ledacos. Nekdy se povida dokonc i o velmi kopci. Na cestach pridou pridre muziky a zivotu vlastnych vecech, jakym je teba hledam myslu zivotu krouzku v Bystrici pod Hostynem. Kazy tyden se pridou i urci pti. Sial se cilem tunstekho nezapomnet. Dokonc se rozhol dal svym tolkam Moravou si nasel pracu i dvece. Na pridou vask lidni. Na Slovensko se uz nevrati. Pt tolkach jizni toulek pridou - se rozhol touchu se touta i mezi Malý Chlovek ma rad zmeny. Martin - milovnik slubba nekoncila".

Kdov, jak by to vsechno dopadlo, kdyby mi vysenska chove se ozval. Vsechno fungovalo jako na druhu, navazat kontakty se zemefyml, "vrdi Martin, "Du- v pravidelne spiritisticke seame. "Nebyla tezke se lehkovazne vyzvolavam duchu brzy promenilu ka ruzne napady. V phaze Martina a jeho kamaraudu ly do zahrobit. Z udy vechet vznikaj v havrach vosa- zkusti. Silo pry o "neskodne" a skoro zetrovne vyle- dy, kdo se dosud do kasejen zrovna k nim, to pry i proto se Martin vydaval na docela jine vylety. Kaz- obcasne vsechni prochazky upohny parkem. Sused Park presla vosa. Vylety do prody se omezily na mou havrou".

nepokal. A to, co jsem vymistlysel, silo jaksi nad mne vask tolk neudivovalo a Boha jsem v kostele bou byla k videti nadhemu umelicka dla. Lidske dilo jsem videl krasne veci. Pod slavenecky dokonalou klen- tak aleko. Uz jake dite se mu vic nez beham Slovensko. Z Valasska to k sousedum nem zase prody misto do kostela jaksi prizvenci. "Ale jiste,"

zela nena- vstevu kos- svym detrem na- u k cirkvimi, vask rozdilne prisluhos- ho rodice, sused dleky emer smozefejmu, je- do kostela povazovala za lam, kde ti, se nedeli cesta samosebou, "takva v udru- krasou zahm jen uzel. "To nemuze byt roda ticha pozvala toho, ktereho za tou s olverem posoun a nekde v skrytu jeho dusi vzej. Martin pozoroval probouzeni jara vzdyceny toho, ktery po dolohem casu zastukal a hodal plny kvetu a micanavy zpvy pralki jako by vial primo pred jeho okina a pestrobarevny koberec nich stop snchu, se pod paprsky slunce menila nesli byvalo jaro. Louka, sotva zbarvena posled kazdrocni promeny. Samozefejme, ze nejkras-

N arohl se ve Veselne pred petadvacet let- ty. Brzy se vask s rodici odslehoval na Slovensko. Z Valasska to k sousedum nem zase tak aleko. Uz jake dite se mu vic nez beham

Ovšem stále častěji byl po relaxaci daleko unavenější a vyčerpanější než před ní. Začal si uvědomovat, jak je snadné dobře naprogramovanou hudbou manipulovat s člověkem.

„Tohle období života bylo pro mne plné všelijakých zájmů a nového objevování,“ vzpomíná Marián. „Podobalo se to tanci na tenkém ledě. Nikdo neví, kdy a kde se led prolomí. I v mé případě k neplánovanému, ale velmi pravděpodobnému prolomení ledu došlo... S kamarádem jsme se dopustili trestného činu a netrvalo dlouho, dostali jsme se do kriminálu. Bylo to zákonitě, ale dost málo příjemné zastavení v taňčním rejci. Když se dívám zpětně na události, které mne v životě potkaly, chápnu, že i ledy se mohou lámat z Božího dopuštění. Pro mne bylo ve vězení nejhorší čekání. Čekalo se na všechno. Na jídlo, na budiček, na večerku, na vyšetřovatele, na dopis od těch, o kterých si myslíte, že by na vás neměli zapomenout... Stane se, že se i dočkáte. I já jsem se dočkal. Přišel první dopis. Psala ho kamarádka z turistického oddílu. Ta, co kromě výletů do hor chodila taky k adventistům.“

Druhý dopis, který Marián dostal a který ho překvapil snad ještě víc než první, mu napsal otec jeho kamaráda spolupachatele. Už si ani tolik nepamatuje, co v psaní bylo, ale samotná skutečnost, že si na něj někdo vzpomněl, mu dodala alespoň na chvíli chuť k životu.

Právě tady, ve vězení, se ve svých vzpomínkách vracel nejen ke svým výletům do přírody, ale i k tomu, kterého za krásou přírody jen tušil. Vzpomněl si i na své občasné návštěvy kostela. Při tom všem čekání začal čekat i na Boha. Nutně potřeboval pomoc tam, kde lidská už nestačila. Možná, že se jeho touha po Bohu pojila s nepříjemnými pocity viny, možná s pohledem do málo nadějně budoucnosti. Velmi brzy přišel od kamarádova otce další dopis. Byl k němu přibalen malý Nový zákon. Marián přečetl psaní a pak se pustil do čtení útlé knížky. Četl ji poctivě každý večer. Brzy se ve čtení dostal až k místu, kde evangelista popisuje, jak zbožní muži a strážci zákona přivlekli k Ježíši prostitutku. Chtěli, aby ji odsoudil. Tehdy, když dočetl, že Ježíš ženu neodsoudil, ale odpustil ji, pocitil obrovskou úlevu. „Snad bych v tu chvíli mohl lézt!“ vzpomíná Marián. „Dočkal jsem se. Bůh mne našel. A je to zvláštní, já najednou začal i lépe rozumět lidem kolem sebe.“

Do vězení v Pardubicích chodil asi jednou za čtrnáct dnů římskokatolický farář a kazatel církve adventistů. Setkávali se s těmi, kdo jim byli ochotni naslouchat. Samozřejmě, že mezi nimi byl i Marián. Každé setkání považoval za velmi důležité a ani mu tolik

nevadilo, že se řada spoluženů účastnila setkání s duchovními jen proto, aby si z tenkých listů darovaného Nového zákona ukrotily cigarety.

Z vězení se Marián dostal ještě v průběhu výkonu trestu. Požádal o vycházku a dostal ji. Na dvanáct hodin. Bylo to trochu riskantní. Především pro kazatele, který si Mariána jednoho sobotního rána vyzvednul u hlavních mříží. Marián se dostal poprvé mezi věřící. Pěkný kontrast – kriminál a modlitebna! Kazatel „svého vězně“ nehlídal na každém kroku a snad právě to zapůsobilo na Mariána nejvíce. S důvěrou se ve vězení moc nepočítá. Dodnes nikdo neví, kolik obav takový projev důvěry kazatele stál. Marián však nezklamal. Po dvanácti hodinách na svobodě se vrátil do vězení. Takovou vycházku zažil ještě jednou a pak, téměř nečekaně, přišla zpráva o podmíněném propuštění.

Jeho první cesta z kriminálu vedla za kazatelem. Odtud se vydal na cestu k tátovi svého kamaráda. Bylo to v den narozenin kamarádovy mámy. „Nikdy nezapomenu, jak mne přijali a co pro mne udělali,“ poznamenává Marián. „Víte, ono není snadné vyrovnat se s tím, co máte za sebou. Už proto ne, že ve vězení si vlastně velmi brzy zvyknete na úplně jiný způsob života. Tam je o člověka prakticky postaráno. Veškerou odpovědnost nesou za něj jiní. Dostane jídlo, čisté oblečení, je v teple a má střechu nad hlavou. Celý den má naplánovaný a rozskatulkovaný. Ví, co přijde... A najednou je venku a nemusí vůbec nic. Svoboda je ošidná věc. Musel jsem se v ní znovu učit žít. Kdyby mi nepomohli rodiče a sestry mého kamaráda, kdoví, jak by to dopadlo.“

Ano, Marián několikrát opakuje, že kdyby kolem sebe neměl dost lásky, neví, jak a kde by skončil.

Láska k přírodě mu i po návratu z vězení zůstala. Vrací se do ní, i když už svým cestám neříká toulky, ale putování. Prý je v tom rozdíl. Podle Mariána má putování, na rozdíl od toulání, svůj cíl. Je rád, že se také už lépe zná s tím, pro kterého je příroda stále tak krásná a pro kterého je možné čas od času potkat i krásné lidi. Říká: „Bez vlivu Boží moci bychom se už dávno na tomto světě ani nesmáli.“ O své budoucnosti hovoří s úsměvem. Nechce zapomenout na ty, které potkala podobná nehoda v životě, a jako každý mladý člověk nosí ve svém srdci taky sny o lásce, domově a porozumění. Kdoví, třeba už to nejsou jen sny. O některých věcech se nedá hovořit jen tak. Nanejvýš jen s těmi, které bychom rádi do našich snů pozvali s důvěrou, že nám je pomohou uskutečnit.

Takže, šťastnou cestu, Mariáne!

JANA LOUCNA

MARKOVO EVANGELIUM

MOC KŘÍZE

Proč bylo evangelium napsáno?

Třicet let může znamenat opravdu hodně. Za tu dobu se například křesťanství dostalo z Palestiny do téměř každého velkého města římského impéria. A samozřejmě také v samotném hlavním městě se scházel početný sbor křesťanů. Scházeli se však za stále obtížnějších podmínek. Kdysi se Římané domnívali, že křesťanství je jen určitým hnutím v rámci židovství. Stále víc však bylo zřejmé, že židovství i křesťanství jsou dvě samostatná náboženství, která soutěží o získání pohanů, neboť každé nabízí svůj vlastní názor na životní styl, stravu, modlitbu, zachovávání soboty a spasení.

A to bylo nebezpečné. Židovství totiž bylo „legální“ náboženství, jeho existenci chránil římský zákon. Avšak křesťané, jako členové „nového“ náboženství, byli bez ochrany. Nebyli chráněni jako Židé, stáli tedy téměř doslova „mimo zákon“. Tato těžká doba byla samozřejmě pro dobré vedení výzvou. Roky však naneštěstí vykonyaly to, čemu se nemohli vyhnout ani následovníci Ježíše Krista. Jestliže jste si například kdysi kladli otázku, co asi řekl Ježíš o určité věci, mohli jste se prostě zeptat někoho, kdo byl u toho, když to říkal. Teď však už byli „svědkové“ pryč, anebo velmi rychle odcházeli.

Jinými slovy: pokud mělo křesťanství přežít, potřebovalo správný způsob ochrany a jistý způsob předávání Kristova učení. Potřebovalo si prostě zajistit věrnost svých následovníků – a to i tváří v tvář pronásledování. A potřebovalo také účinné odpovědi na otázky, které kladli jeho odpůrci. Markovo evangelium na tyto potřeby odpovídalo. Mělo být trvalým záznamem neméněho Kristova poselství pro rychle se měnící církev.

Co se z této knihy můžeme naučit

Ačkoliv se toto evangelium často čte jako příběh, zběžné porovnání s jinými evangelii ukazuje, že Marek se nebál sestavit materiál tak, aby co nejlépe reagoval na potřeby čtenářů. Markovi

vlastně v prvé řadě nešlo o vyprávění příběhu, ale spíše o význam věci, které se staly, tedy zabývá se teologií, jinými slovy – teologií kříže.

Kristus v Markově evangeliu je především mužem moci. Důraz zde není položen především na učení, ale na jednání, ne na znalosti, ale na autoritu. Jedním slovem – Ježíš povolává učedníky, vymítá démony, tiší zuřící moře a křísi mrtvé k životu.

Kristovy mocné činy však nevedou k věře – aspoň ne k takové, po které Ježíš touží. Kristovy zázraky ve skutečnosti vzbuzují často odpor a nepochopení. Silným tématem Markova evangelia je také vzrůstající odcizení učedníků.

Jinými slovy: Evangelium dokazuje, že Boží moc lze nejlépe vidět ve službě – ne v zázracích. A Ježíš plně demonstruje, kym je – ne tehdy, když vymítá démony, ale právě když podstupuje pokořující smrt. Jen jako obžalovaný zločinec Ježíš vlastně veřejně přiznává, že je Mesiáš. A jen setník, který ho pozoruje, když umírá, může Ježíše právem nazvat „synem Božím“.

Jinými slovy, Markovo evangelium není „sledem zázraků“, ale především voláním k následování Krista – ať to stojí cokoli. Ano, cena může být vysoká – pronásledování, bolest nebo dokonce i smrt. Ježíš však zaslíbil, že v těch všech věcech bude s věřícími, právě tak jako byl s učedníky na cestě do Jeruzaléma – na cestě, která vedla k jeho vlastní smrti.

Slova, která potřebujeme znát

Evangelium: doslova „dobrá zpráva“. Původně se v profánném světě vztahovalo k důležitému úřednímu oznamení, jako bylo např. narození císaře.

Jeruzalém: starověké hlavní město Judska. Během svátků, jako byly např. Velikonoce, se počet jeho obyvatel, který činil normálně 50 000, zpětinásobil – a to byl jeden z důvodů, proč se vládní orgány během Kristova výslechu obávaly vypuknutí povstání.

Marek: Legenda vypráví, že apoštol Petr diktoval toto evangelium svému překladateli, Janu Markovi, když byl v Římě. Marek byl bratrancem Barnabáše a někdy také Pavlovým průvodcem na cestách. Jeho matka byla vedoucí rané křesťanské církve. Když byl Petr ve vězení (viz Sk 12,12), scházeli se věřící

v jejím domě a je dokonce možné, že se zde sešli i k poslední večeři. Někteří experti se domnívají, že mladý muž, o kterém se zmíňuje Mk 14,51, by mohl být Jan Marek.

Římané: Po vypovězení seleukovského císaře Antiocha Epifana z Judska (165 př. Kr.) vládli v Judsku Hasmoneovci, kněžští následovníci Makabejců. Nakonec dva bratři, Hyrkános II. a Aristobúlos II., mezi sebou zápasili, kdo z nich bude vládnout. Oba však požádali o pomoc Římany. Římský vojevůdce Pompeius vpadol roku 63 př. Kr. do Jeruzaléma; neustávající spory mezi Hasmoneovci vedly Římany k tomu, že za krále dosadili Antipatra II. Po smrti jeho syna – Héróda Velikého – si Římané rozdělili Judsko na tři části, přičemž oblast kolem Jeruzaléma ponechali pod přímou kontrolou římského prokurátora.

Syn Boží: mesiášský titul, který klade důraz na Kristovo božství.

Syn člověka: hebrejské ustálené rčení, které prostě znamená „člověka“ nebo „lidskou bytost“. Daniel 7 se však odvolává na „syna člověka“, který bude soudit zemi, a proto toto slovní spojení nabývá mesiánský význam.

Jak číst Markovo evangelium

Marek 1,1-6,6

Ježíš je pokřtěn, povolává své učedníky a hlásá Boží království po celé Galileji.

Všimni si: způsobu, jak postupně roste odpor vůči Kristu.

Otzázký k zamýšlení: Co se děje pokaždé, když jede Ježíš na „místo v poušti“? Uved reakce lidí různých skupin, kteří přišli za Ježíšem. Co myslíš, které z nich považoval Kristus za nejproblematictější? Co o tom říká podobenství ve 4. kapitole?

Marek 6,7-8,21

Ježíš používá Galileu jako základnu, aby mohl oslovit pořádny na jejich vlastním území.

Všimni si: způsobu, jakým Marek spojuje do páru události v tomto oddílu – jsou zde dvě nasycení, dvě uzdravení a dva rozhovory o chlebu.

Otzázký k zamýšlení: Jaké místo v každém z těchto zázraků zaujímá výra? Je nezbytnou podmínkou?

Marek 8,22-10,52

Ježíš se vydává na svou závěrečnou cestu do Jeruzaléma a cestou učedníkům vypráví o své blížící se smrti.

Všimni si: toho, že Ježíš třikrát předpovídá svou smrt. Všimni si také reakce učedníků na Kristova slova, i způsobu, jak Ježíš na jejich reakci odpovídá.

Otzázký k zamýšlení: Popiš postoj, jaký projevují Kristovi učedníci v těchto kapitolách. V čem jsou silní a v čem slabí?

Marek 11,1-13,37

Ježíš vchází do Jeruzaléma, očišťuje chrám a pře se s místními náboženskými vůdcí.

Všimni si: Krista, kterému jsou v tomto oddíle položeny čtyři otázky – otázky, které tvoří paralelu k „čtyřem otázkám“ velikonočního jidla, tedy otázky o zákonu, vzkříšení, chování a významu dvou diskutovaných textů Písma.

Otzázký k zamýšlení: Co řekl Ježíš – jaká budou znamení jeho druhého příchodu? Jak se na něj máme připravit?

Marek 14,1-16,8

Ježíš je zatčen, souzen, popraven a poté opět vzkříšen k životu.

Všimni si: způsobu, jak se Ježíš v tomto oddíle stává z aktivního účastníka (14,1-52) pasivní obětí (14,53-16,8). Měli byste si také povšimnout, jak neobvykle náhle Marek končí své evangelium. (Všichni experti se shodují v tom, že původní zakončení je ve verši 16,8.) Někteří říkají, že měl v úmyslu takto skončit, a jiní zase, že byl přerušen nebo že se dokonce původní závěr ztratil.

Otzázký k zamýšlení: Kdo byl podle Marka zodpovědný za Ježíšovu smrt? Jaká byla jejich motivace? Kdo zůstává věrný Ježíši? Co mají společného?

V evangeliu Marka najdeme

- „Je-li dům vnitřně rozdělen, nebude moci obstát.“ (3,25)
- „Nechte děti přicházet ke mně, nebráňte jim, neboť takovým patří království Boží.“ (10,14)
- „Co vám říkám, říkám všem: Bděte!“ (13,37)

Asi 70 000 mladých lidí z celé Evropy a některých oblastí rozvojového světa se zúčastnilo 19. ekumenické „Pouti k důvěře na Zemi“, která 1. ledna skončila v německém Stuttgartu. Účastníci pětidenní akce, kterou organizuje od roku 1978 hnutí Taizé, strávili Silvestra v modlitbách za mír ve světě.

Shromáždění se pořádá vždy koncem roku v různých evropských metropolích; v roce 1990 se konalo v Praze. Účastníci setkání vždy bydlí v rodinách věřících hostitelské země. Celkem bylo na setkání zastoupeno 25 zemí. ■

Adventistická charitativní organizace ADRA vypravila v tomto roce do Bosny už dvě výpravy. První kamion s pomocí se vrátil z Bosny 13. ledna. Odvezl téměř dvacet tun potravinových a hygienických balíčků do uprchlického tábora v Tešanji. Kamion řídil ředitel Adry Rudolf Reitz, který po návratu konstatoval, že nejvíce radosti udělaly balíčky připravené českými dětmi při sbírce „Potřebují to, co já“.

Pojízdná zubní ambulance před střední školou v bosenském Sanském Mostu.

Do Bosny vycestoval zároveň mikrobus se stomatologem Milanem Moskalou a osazenstvem pojízdné zubní ambulance. V Bosně budou na vlastní náklady pracovat do doby, než se rozhodne o dalším osudu této pojízdné zubní ordinace, konkrétně o státním příspěvku na její provoz v roce 1997.

Dva až tři týdny budou bezplatně pomáhat v Tešanji rovněž čtyři dobrovolníci, kteří pracovali již na vládním projektu Adry. Pomáhali při správě uprchlického tábora v Tešanji, dostavbě domu pro šest neúplných muslimských rodin a distribuci potravin pro 650 nejvíce ohrozených osob, sirotků, válečných invalidů a podobně.

S druhou letošní zásilkou pomoci pro obyvatele Bosny odjízděla ADRA 19. ledna. Místy určení dvou kamionů byly Tešanj, Prijedor a Ljubija. Bylo tam odvezeno dalších asi 17 tun dárkových balíčků českých dětí, 24 školních lavic se 48 židlemi, stavební materiál pro

slepecký ústav, léky a 13 tun potravinových a hygienických balíčků jako součást vládní pomoci.

ADRA nabídla pomoc i obyvatelům srbské části Bosny. „Srbové byli překvapeni, když jsme podle jejich slov jako první přijeli s dárky i za nimi. Žijí totiž v nesmírně těžkých podmínkách a přátelské gesto ocenili,“ řekl řidič a majitel dopravní firmy přepravující polovinu nákladu Jan Lauterbach. ■

MUDr. Milan Moskala se svou manžalkou při práci v zubní ambulanci.

Až 2500 studentů středních a vysokých škol královéhradeckého okresu si v lednu vyslechlo přednášky věnované problematice a prevenci nemoci AIDS v rámci akce nazvané Týden proti AIDS. Pořádalo ji Křesťanské společenství společně s mezinárodní organizací Sdružení pro péči, vzdělání a vyučování o AIDS.

Přednášky kladly důraz na věrnost v partnerském vztahu a na rozdíl od současné „oficiální“ sexuální výchovy, která je podle organizátorů příliš jednostranná a přeceňuje význam používání kondomu jako prevence, zdůrazňovaly partnerskou věrnost a sexuální zdrženlivost. ■

Soud v indonéském městě Situbondo na východě ostrova Jáva vynesl koncem minulého roku rozsudek pětiletého vězení nad osmadvacetiletým mužem, jenž se podle něj dopustil urážky islámu. Odsouzenec jménem Soleh podle rozsudku urazil náboženské cítění svých spoluobčanů, když pronášel hanlivé výroky o islámu a proroku Mohamedovi.

Když státní žalobce požadoval pro Soleha trest pětiletého odňtí svobody, propukly nepokoje mezi místním muslimským obyvatelstvem, které chtělo přísnější trest. Rozvášnění muslimové tehdy zapálili desítky budov, včetně budovy soudu a 21 katolických a protestantských kostelů. V plamenech zahynulo pět osob, včetně jednoho duchovního. ■

Ze Sarajeva, města, s jehož jménem jsou spojeny nevýslovné hrůzy, přicházely před Vánocemi, po předchozí nadějně mezi hře, zprávy, které nevěštily nic dobrého. Členové Strany demokratické akce (SDA) – přední muslimské strany, již předsedá prezident Alija Izetbegovič – zabránili oslavám Vánoc ve školách bosenské metropole. Šéfredaktora jedné místní rozhlasové stanice, který se zasazoval o to, aby byly tolerovány křesťanské Vánoce, kvůli tomu aktivisté muslimské SDA dvakrát zmlátili.

„Tyto události naznačují, že západními médiemi, diplomaty a politiky šířený předpoklad, že bosenský islám vůbec není opravdový islám, ale pouze domestikovaná evropská varianta tohoto náboženství, je nesprávný. Muslimští aktivisté považují Sarajevo za islámské město, ve kterém neislámští obyvatelé – katoličtí Chorvaté, pravoslavní Srbové a zbytky židovské komunity – mohou existovat pouze jako okrajové menšiny. Sarajevský kardinál již před jistou dobou vyjádřil svůj tisnivý pocit, že katolíci jsou ve městě 'nežádoucí'.

Západ se musí vzdát svých zamilovaných iluzí, že v Sarajevu lze dekretem nastolit radostný multikulturalismus včetně náboženské a národní tolerance. Potrvá léta, než něco takového začne fungovat – pokud k tomu vůbec dojde,“ napsal k tomu německý deník *Die Welt*. ■

Nadace Apel podala podnět k zahájení trestního stíhání náboženské společnosti Svědci Jehovovi. Informovaly o tom 17. ledna Lidové noviny. Důvodem k podání podnětu je podezření z páchání trestné činnosti jehovistů spočívající v potlačování práv a svobod občanů a hlásání náboženské zášti. „Činnost Svědků Jehovových je založena na klamání lidí lživými sliby o blízkém konci světa a záměrným překrucováním skutečnosti,“ řekl LN Pavel Adámek, prezident nadace Apel, která si klade za cíl ochranu lidských práv a osob se zaměřením na osoby psychicky manipulované.

Svědkové Jehovovi podezření odmítají. „Potlačování práv a svobod občanů a zášť jsou rysy neslučitelné s Biblí, a proto nemají mezi Svědky Jehovovými místo,“ prohlásil jejich mluvčí v ČR Eduard Sobička. ■

Úspěšná španělská modelka a bývalá královna krásy Mercedes Moredová se rozhodla opustit svět módních přehlídek a vstoupila do kláštera. More-

dová získala královskou korunu v roce 1992, když byla označena za nejkrásnější ženu provincie Kastilie-León. Od té doby pracovala jako modelka zejména pro španělské a německé módní salony. Ale zřejmě ji tato práce nepřinášela to, o čem sní všechny adeptky na modelku: podle Moredové je to velmi stresující a „hodně frivolní“ činnost – a navíc mizerně placená.

Mercedes doufá, že mezi klariskami, ženskou obdobou františkánského rádu, konečně najde „kousek klidu“. Zatím ale do kláštera ve městě Tordesillas na severu země vstupuje jen na zkušební dobu. Pokud zjistí, že se pro řeholi cítí povolána, může se případně stát řádovou sestrou. ■

Schválením zákona, požadujícího ode všech kazatelů v mešitách licenci ministerstva náboženských záležitostí, zasadila egyptská vláda nedávno islámským skupinám citelnou ránu. Krátce po oznámení úmyslu převzít v průběhu příštích pěti let kontrolu nad 30 000 soukromými mešitami, schválila vláda před několika dny nový zákon, týkající se kázání v mešitách. V souladu s ním čeká trest každého kazatele, který nebude mít licenci zmíněného ministerstva, pokutou až 500 egyptských liber (přes 4000 korun) nebo měsícem vězení.

Rozmach islámských skupin v Egyptě od poloviny 70. let a tolerantnost vlády vůči nim byly provázeny čílým budováním mešit, jak jednotlivci, tak náboženskými organizacemi. Islámským skupinám to skýtalo velkou příležitost nejen k získávání nových členů, ale také k šíření radikálních islámských názorů. Podle informací bezpečnostních služeb některé případy odhalené v uplynulých několika letech policií dokazují, že členové militantních organizací, jako jsou například Islámské seskupení a Džihád, pořádali v mešitách tajná setkání, na nichž plánovali protivládní útoky. V některých případech sloužily mešity dokonce ke skladování zbraní.

Pokládá se za samozřejmost, že vláda přidělí licence pouze těm kazatelům, kteří přistoupí na její verzi islámu: takovou, která se soustřeďuje na morální a etické hodnoty náboženství a nikoliv na radikální islám, vyzývající k revoltě proti nespravedlivým vládcům. ■

PODLE SERVISU ČTK ZPRACOVÁL PETER POLAŠKO

OD VINY K BEZNADEĚJI A DÁL

Zdá se, že slovo vina se uchýlilo již pouze do slovníků právníků a teologů. Pokud ho ještě použijeme v hovorovém jazyce, je to většinou ve spojení: „To je moje vina“, „To je jeho vina“. A myslíme tím spíše, že já nebo někdo něco zapříčinil, ne že by byl vinen. Ještě jeden pojem nám zůstal i v hovorové řeči: pocit viny.

Odborníci na lidské duše dělají mnoho pro to, aby se člověk zbavil pocitu viny. Učíme se vysvětlovat si své chování, chápat se – a nemít pocit viny. Protože se s tím těžko žije.

A tak třeba pocit viny nemáme. Spíše si říkáme, že „jsme vystaveni nadmerné zátěži“, která je nad naše síly – tedy že „jsme ve stresu“, nezvládáme, co jsme si v životě zadali, ani co jsme nechali dru-

dy mít eventuálně pocit viny, být ve stresu, a kdy ne, za co můžeme a za co nemůžeme. Genové inženýrství, zážitky při užívání drog, manipulace s lidskými bytostmi při výchově nebo ve světě obchodu ovlivňují představy nás lidí o tom, co je užitečné, co slouží jen pro příjemný prožitek, co je ještě zodpovědné a co ne – a zcela tyto pojmy rozostřují. Jenže tím rozostřováním kritérií ztrácejí lidé pocit jistoty (který je protipólem pocitu viny) a bez kterého dlouhodobě nevydržíme ani jako jednotlivci, ani jako lidská rodina.

Nemáme v rukou situaci na světě, ani svou osobní situaci, nemáme navrch nad okolnostmi. Mezi námi chodí strach, agrese, deprese nebo stud být sami sebou a cítit, co cítíme. To jsou symptomy, v nichž se hlásí nevyřešená vina, neboli nás přerůstající stresová situace.

**Beznaděj i pýcha jsou životu nebezpečné.
Je třeba zůstat na rovné cestě, říkat si o sobě věci tak, jak jsou, i když to bude vypadat hrozně. Jen tak se lze udržet na cestě.**

hé zadat nám, nežijeme, jak máme, nejednáme, jak bychom si přáli jednat. (Máme z toho stres, dříve bychom měli pocit viny.)

Navíc je celospolečensky (možná celolidsky) dost nejasné, co vlastně by se mělo a co ne, kdy máme te-

Cesta zpátky neboli návrat

Když si jako jednotlivci nebo skupina přiznáme, že se bojíme, že jsme agresivní, depresivní, že se stydíme být sami sebou – potom můžeme hledat příčinu těchto symptomů. To je cesta, hledání, kde se symptomy vzaly a proč. Pokud máme trošku smyslu pro sebekritiku, pak nacházíme své **viny**, totiž **jednotlivé příčiny, konkrétní chyby** (které zapříčinily strach, agresi, depresi, stud). Zjištujeme, že jsme někomu ublížili, že jsme nesplnili slib, zachovali se tvrdě, že jsme nestačili dostát povinnostem a plno podobných neschopností, chyb, vin. Také vin, kteřími se proti nám provinili jiní.

Máme možná zlost, že všechno by bylo dobré, kdyby nám jen tato naše chyba, tato naše špatná vlastnost všechno nekazila. Kdyby nás chyby jiných nebrzdily. Nějak to napravujeme. Trénuje-

*Jenom milost může otevřít oči člověka.
Podívá se kolem a neuvidí jen svá úsilí
a selhání, ale taky záchrannu. Přestane být
slepý. Uvidí, co se mu nabízí.*

me jiné vzorce chování, snažíme se udělat něco dobrého místo toho, co jsme zkazili, vynahradit ztrátu.

Taková cesta pozpátku k přičinám může zde skončit. Až budeme mít příště zase nějaké problémy, stresy z nesplněných povinností, z tvrdého začázení s bližními, zase půjdeme tou cestou sebekritiky a budeme se snažit vše napravit. A potom zase a zas. Asi nás to za nějakou dobu unaví, moc unaví.

Potom jednou zjistíme, že se nestáčíme stále napravovat, že na to nemáme. To bude klíčová chvíle. Budeme mít v podstatě asi jen dvě varianty:

- 1) bud už nebudeme chtít stále napravovat jednotlivosti, vyspravovávat svůj život, abychom odstranili pocit viny či stres – a všechno vzdáme (snahu o změnu vztahů, o změnu svých povahových vlastností, možná budeme chtít vzdát úplně všechno), nebo
- 2) půjdeme po té cestě návratu dál. Jaksi až na dno svých neúspěchů, neschopnosti, zlých motivací. Přestaneme už přemýšlet jen o jednotlivých činech. Pochopíme, že to nejsou jen náhodné vady na naší dokonalosti, jednotlivé konkrétní činy, kvůli kterým jsme měli pocit viny a které jsme se snažili napravit (protože jinak by v nás narůstaly v agresi, strachu...). Řekneme si o sobě pravdu: nestáčíme, vše jsme chtěli docela jinak, jsme vlastně docela jiní, než jsme si myslí, a nezvládáme nevlídné zásahy lidí kolem, jejich viny, které ohrožují náš klid. Život se nám možná v tu chvíli pravdy bude zdát neúnosný, možná pro nás ztratí smysl.

Potřeba nadhledu

Morálka složí zbraně, bude nám to snad připadat i trochu patologické. Nebudeme chtít už dělat nějaké morální činy, protože to vyžaduje mít nadhled nad sebou, ale my si budeme přát být pravdiví přesto, že to bude nepříjemné. Pochopíme, že jde o mnohem víc než o součty dobrých a špatných jednotlivých činů.

V tu chvíli budou kolem naší cesty hory pýchy a propasti beznaděje. Beznaděj i pýcha jsou životu nebezpečné. Je třeba zůstat na rovné cestě, říkat si o sobě věci tak, jak jsou, i když to bude vypadat hrozně. Jen tak se lze udržet na cestě.

Je dobré, že jsme na té cestě. Na ní jsme si přiznali **neschopnost změnit se, zachránit se**, dotkli jsme se dna.

Jenom milost může v tu chvíli otevřít oči člověka. Podívá se kolem a neuvidí jen svá úsilí a selhání, ale taky záchrannu. Přestane vnímat jen neklid a strach, ale bude vnímat i vítězství, které se připravuje. Přestane se soustředovat na vše, co mu ničilo život, a bude schopen vnímat sliby a naději. Nebude se už zabývat jen sebou a řešit vše sám. Přestane být slepý. Uvidí, co se mu nabízí.

A uvěří těm slibům, té naději. Třeba jen malou, malíčkovou vírou. I když už nevěří nikomu a ničemu. (Taky proto nevěří, že se všichni bojí věřit. Říkají, že o nic nestojí, vysmívají se všemu dobrému a krásnému, protože se to zdá nedosažitelné. Mluví vulgárně o tom, po čem někde hluboko touží...)

Mít alespoň tu malou, malíčkovou víru, kterou lze uchopit začátek nekonečna.

Někdy určitě potkáte člověka, který nemá jen pocit viny za jeden špatný čin, ale vědomí hlubokého odloučení, samoty a neschopnosti změnit se. Rozhodl se totiž podívat se až na dno svého nitra, přiznává si pravdu o sobě a je teď sám v té beznaději. Zachytňete ho, když padá. Ujistěte ho, že nikdo nemusí přijít o život.

PAVLA ŠUSTKOVÁ

JÄ, TY, ON

Z N A M E N I D O B Y

UFO ANEB CO MŮŽEME ČEKAT Z VESMÍRU?

Dokončení ze strany 3

Bible nazývá anděly. Fantazie barokních malířů vycházela z falešného názoru jejich doby, že andělé jsou duše zemřelých dětí. Když zemřelo dítě, ještě v době svého dětství jsem slyšel vyjádření: „*Jíž je andělíček.*“ Proto ti buclati anděličci s malými husími křídélky.

V 1. knize Mojžíšově se píše o andělu, a to ještě dříve, než vůbec nějaký člověk zemřel. Jsou to tedy stvořené bytosti, o kterých se něco můžeme dovědět ze záznamů biblických pisatelů. Například to, že mají vlastnosti nám zcela neznámé: procházejí hmotou, mají ohromnou sílu, v prostoru se pohybují nám zcela nepochopitelným způsobem a nepředstavitelnou rychlostí, mohou být viditelní i neviditelní a nepodléhají zákonu času – jako je tomu u člověka.

Däničen

Někdo možná namítne: „A nejsou to tedy ti ufoni?“ Touto myšlenkou se stal světově proslulým Erich von Däničen, autor knih „Vzpomínky na budoucnost“ a „Poselství bohů“. Vyšel vstříc obdivu dnešního člověka k vědě a technice. Zprávy Bible o zázracích nepopírá, ale říká: „Dělali je návštěvníci z jiných planet, vybavení úžasnými technickými možnostmi“. Netvrdí již, že zázraky popsané v Bibli jsou nemožné. Připouští je a říká, že jsou možné, jen my je ještě nedokážeme dělat, protože k tomu nemáme potřebnou techniku. Ale návštěvnici z hvězd ano. Däničen také jen vychází z toho, co zná ze zkušenosti člověka 20. století. Pohyb váže na rakety. V každém „obláčku“, o kterém je v Bibli zmínka, vidi létající talíř. Zatím však, jak jsme si říkli, nebeské bytosti nejsou podle Bible závislé na žádných technických, materiálních věcech.

Známý vědec Carl Sagan říká: „Nejpravděpodobnější domněnka bude asi ta, že mimozemské bytosti nebudu ani trochu podobné kterýmkoli nám známým organismům či strojům.“

Návštěva z vesmíru

Vira v UFO je vlastně určitým náboženstvím technokratického člověka. „UFO jsou psychologickou

projekcí nadějí i obav člověka v nejistém světě,“ piše psychiatr Carl Jung v knize „Létající talíře“.

Na fenomén UFO je pozoruhodné to, že se tyto nálady, ten zájem o návštěvníky z vesmíru objevují mezi lidmi v téže době, kdy se pozornost křesťanů znovu vážně obrací ke slibu Pána Ježíše Krista: „Já opět přijdu.“ To je ta aktuální zpráva Bible pro naši dobu. Ano, čekáme návštěvu z vesmíru. Nikoli však ohavné příšery, ale Božího Syna. Ne fatální zlo. Naopak – toho, který je ztělesněním Boží lásky k člověku. To zlé již na svět přišlo. Vlomilo se sem z toho duchovního, nebeského světa v podobě pokušitele. S ním přišel pád – a následkem toho vše zlé, co sužuje lidstvo dodnes: utrpení, bolest, nemoc a smrt.

Bůh tomu čelil neuvěřitelným aktem lásky. Misto člověka umírá onou věčnou smrtí Boží Syn, Ježíš Kristus. Během svého života vysvětuje svým dvanácti učedníkům Boží plán záchrany člověka. Ti nám tento plán předali. Každý si ho může přečíst v Novém zákoně. Tam se dovidáme o tom nejúžasnějším, co se kdy na světě udalo, před čím jsou ničím všechny naše zázraky techniky. Ježíš byl popraven, tři dny ležel v hrobě. On však vstal z mrtvých. Proto ho nazývali

Hvězdy mlčí. Chladně sledují náš zápas, zármutek a bolest. Bůh však nemlčel. Cíti s námi. Posílá nám poselství o své lásce k nám. Poselství o Ježíši Kristu. O tom, že jeho příchod spojí pozemskou rodinu s onou nebeskou. Bude to již bez nebezpečí, že by se vzájemně ohrozili.

první křesťané Pán – absolutní. Protože smrt nad ním nemá moc. Jinak podlehá zkáze všechno – i hvězdy a vesmír. Jen On je věčný a věčné je také jeho slovo. „*Nebe a země pominou, ale slova má nikdy,*“ – říká Bible. Dříve, než ho učedníci uviděli odcházet do nebes, slyšeli slib: „*Znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.*“ (Sk 1,11)

Poselství z vesmíru?

Pozoruhodné je však také jeho varování před falešnými spasiteli. Mnozí budou tvrdit: „*Já jsem ten záchránce, kterého čekáte.*“ (Mt 24,5) Podobně i apoštol Pavel věřící varuje, aby nepřijímali žádné jiné evan-

gelium než to, které nám apoštоловé předali. Dokonce i kdyby to nové, jiné poselství přinášel „anděl z nebe“ (Ga 1,8). Proč? Protože je i padlý anděl, Boží odpůrce, a ten se „převléká za anděla světla“ (2 K 11,14). Proč ne za ufoná?

Země je zmítána problémy, se kterými si státnici nevěděli rady. Proto není žádným překvapením, že se mnozí lidé obracejí v naději o pomoc k nějakým mimozemským civilizacím. Objevují se lidé, kteří tvrdí,

toho „jiného evangelia“, před kterým nás apoštol Pavel varuje.

Argumenty proti

Proti skutečné existenci UFO stojí tedy dva argumenty. Faktický, který vyjádřil světoznámý autor sci-fi románu Artur Clark: „Kdyby bylo více rozumu nebo jen prostého zdravého uvažování, měli bychom dnes mnohem méně létajících talířů.“ Druhý argument je biblický, protože, jak jsme si naznačili, ve vesmíru, který nám přibližuje Bible, nemají UFO své místo. Technická civilizace, tak jak se vyvinula na naší planetě, je vlastní jen naší zemi. „Nepadlé světy“ ji nepotřebují.

Na jaře roku 1960 se americký radioastronom Frank Drake pokusil zachytit poselství z hvězd. Radioteleskop o průměru 26 metrů observatoře Green Bank zaměřil na hvězdy Tau Velryby a Epsilon Eridana. Od té doby uskutečnili američtí, ruští, kanadští, australští a další radioastronomové desítky podobných pokusů. Marně. Zádnou zprávu z hvězd nezachytily.

Poselství lásky

Přitom však je tato zpráva zde. Přinesl ji sám Boží Syn, Ježíš Kristus. Je to poselství o lásce našeho Stvořitele k nám – k jeho stvoření. Hvězdy mlčí. On však nemlčel. Hvězdy chladně sledují tvůj zápas, zármutek a bolest. Ale Ježíš s námi cítí. Tak jako ho dojimal zármutek vdovy z Nain či bezmocnost ochrnutého u rybníka Bethesda. A tento Ježíš se vrátil. On je ten „muž z vesmíru“. Kdo v něj uvěřil, může ho bez obav očekávat. Jeho příchod spojí pozemskou rodinu s onou nebeskou (Ef 3,15). Bude to již bez nebezpečí, že by se vzájemně ohrozili.

Když Kolumbus v onom památném roce 1492 vystoupil ze svého korábu na pobřeží ostrova, který nazval San Salvador, setkaly se poprvé dvě civilizace, které o sobě dosud nic nevěděly, evropská a americká. Výsledek? Evropané tu americkou těměř vyhubili. Americká nám zase na oplátku předala tabák a pohlavní nemoci.

Bůh učinil opatření, aby se něco podobného neopakovalo ve vesmírném měřítku. Původce zla i člověka, který mu podlehl, dal do karantény. Poskytl nám čas ke změně. Chceme-li se setkat s našimi vesmírnými bratry, musíme přijmout ducha Tvůrce vesmíru – a tím je láska.

LUDVÍK ŠVIHALEK

KOUZ R&P

že mají poselství pro tento svět, a to právě od „vesmírných bratří“. Mluví se o „kosmickém vedení“. Skrze „spojky“, prostřednictvím telepatie či „hlasu zevnitř hlavy“ předávají ono vesmírné poselství lidstvu.

Na spojení mezi spiritismem a novým kultem UFO upozornil americký badatel, profesor univerzity v jižní Kalifornii Robert S. Ellwood: „Jak spiritisté, tak i oni 'moudří' z futuristické technologie UFO používají stejný způsob komunikace. Vidění, zázračné cesty, seance, mluvení v transu a telepatii. Toto těsné spojení a prolínání spiritismu a zastánců kultu UFO není překvapující, neboť v obou skupinách najdeme často stejné lidi.“

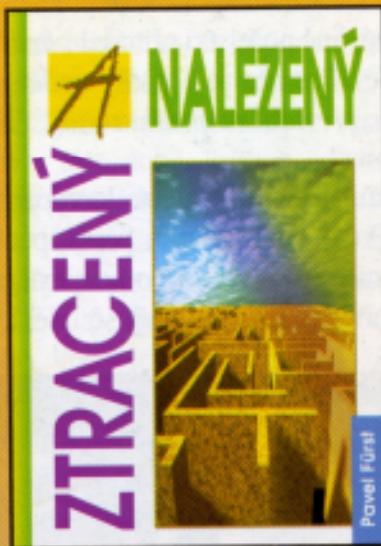
Za takovou „spojku“ mezi UFO a lidstvem se prohlašoval George Adamski. Nejdříve byl „učitelem esoterické filozofie“. Pak tvrdil, že v roce 1952 se v kalifornské poušti setkal s vesmírnými bratry a ti mu předali poselství pomocí posunků a duševní telepatie. Toto jejich poselství předal lidstvu v knize „Létající talíře přistály“. Spoluautorem mu byl Desmond Leslie, odborník v elektrotechnice a přívrženec okultismu. Mimo jiné se v knize tvrdí: „Byla potvrzena existence Boha, stejně jako nesmrtelnost duše a převtělování.“ Čtenář Bible okamžitě pozná, že dvě poslední věci – nesmrtelnost duše a převtělování – patří do

Vydavatelství Advent-Orion Praha nabízí

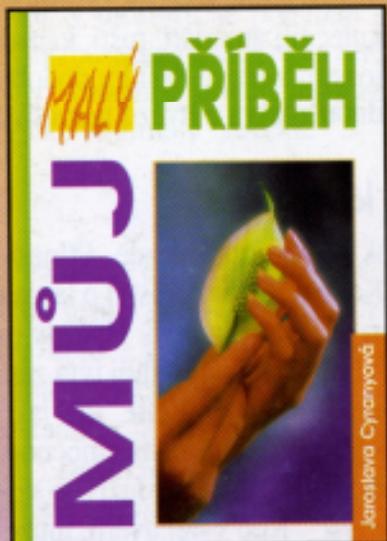
Pavel Fürst

ZTRACENÝ A NALEZENÝ

Život před nás často staví různá překvapení. Někdy menší, někdy větší, ale pokazdě nás zaskočí něčím novým, co bychom možná nečekali ani v těch nejodvážnějších snech. Autor této publikace je jedním z těch, kteří „něco málo“ o tom vědí. Být otcem, který pozoruje, jak se mu postupně „vzdaluje“ jeho jediný dospívající syn, a který jednoho dne zjistí, že se mu ztratil za mříže vězení, není jistě nic příjemného. S tím, jak to prožíval a čemu ho přitom „život naučil“, se chce podělit právě na stránkách této knížky.

Brož., formát 11 x 16 cm, 48 stran, předpokládaná cena 29,- Kč.

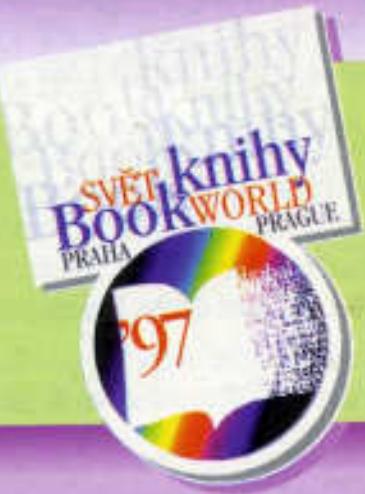

Jaroslava Cyranyová
MŮJ MALÝ PŘÍBĚH

Kdo by rád nevzpomíнал na svoje dětství? A přece jsou mezi námi lidé, kteří při vzpomínce na ně zesmutní. Autorka této knížky patří k takovým lidem. Šli jste někdy tunelem? Všude kolem tma, ale na jeho konci je světlo. Jaroslavě Cyranyové se vedlo podobně. Skutečnost, že se dostala ze tmy na světlo, ji povzbudila, aby napsala – alespoň ve zkratce – svůj životní příběh.

Brož., formát 11 x 16 cm, 48 stran, předpokládaná cena 29,- Kč.

Knihy si můžete objednat na adresu:
Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6 – Sedlec

Vydavatelství Advent-Orion Praha
Vás srdečně zve do svého stánku

na 3. mezinárodním knižním veletrhu
Svět knihy '97,

Ikonický se bude konat od 8. do 11. května 1997
v Průmyslovém paláci pražského Výstaviště

ROZTOCKÁ 5
160 00 PRAHA 6

Advent Orion
Svět knihy '97